

Η υποταγή
του ΣΥΡΙΖΑ

το τέλος ενός κύκλου,
η αρχή ενός νέου

Ανδρέας Παγιάτσος

Εκδόσεις Ξεκίνημα

Νοέμβριος 2015

Η υποταγή
του ΣΥΡΙΖΑ:

το τέλος
ενός κύκλου,
η αρχή
ενός νέου

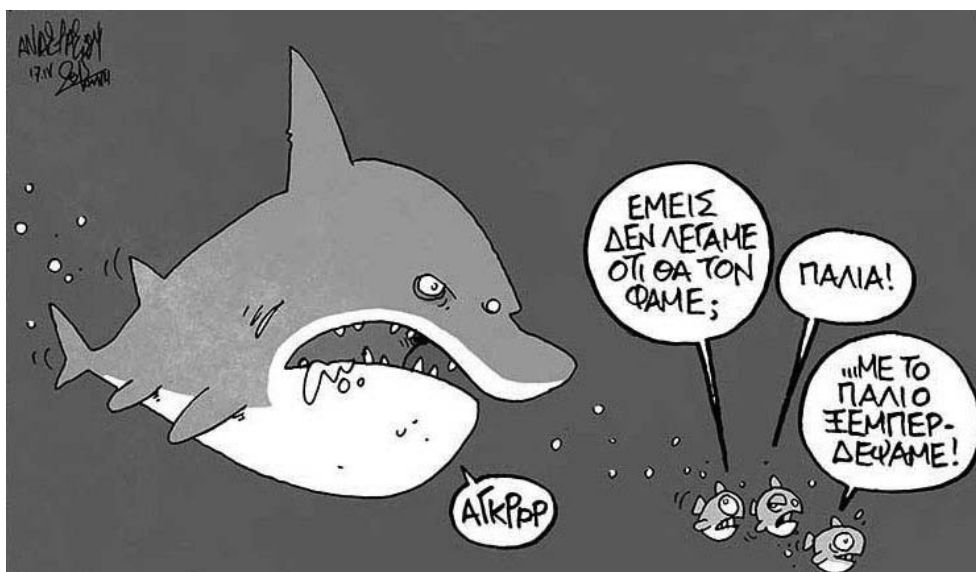
του Ανδρέα Παγιάτσου

*επιμέλεια έκδοσης, σελιδοποίηση, εξώφυλλο:
Μαρία Καπαράκη*

Εκδόσεις Ξεκίνημα - Νοέμβριος 2015

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

♦ πρόλογος	σελ. 7
♦ συμπεράσματα, προοπτικές, καθήκοντα	σελ. 9
♦ η αριστερά και η 20η Σεπτέμβρη: Το τέλος ενός μεγάλου κύκλου, η αρχή ενός νέου	σελ. 21
η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και η Αριστερά που μιλά στο όνομα του Μαρξ	σελ. 25
20η Σεπτέμβρη: η αριθμητική του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ	σελ. 30
«Λαϊκή Ενότητα» – η σκληρή πραγματικότητα των εκλογών της 20/9	σελ. 35
το τέλος ενός κύκλου, η αρχή ενός νέου – η Αριστερά για την οποία παλεύουμε	σελ. 41

Στις 25 Γενάρη οι Έλληνες εργαζόμενοι, νεολαίοι, άνεργοι, αγρότες, φτωχοί ανέβασαν το ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση για να απαλλαγούν από τα Μνημόνια, την Τρόικα και τις κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, κ.λπ.) που τα υπηρετούσαν πιστά. Έξι περίπου μήνες μετά, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ εγκατέλειψε όλες τις υποσχέσεις που είχε δώσει στον ελληνικό λαό και υπέγραψε το 3ο Μνημόνιο.

Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ από ένα κόμμα που θα καταργούσε τα μνημόνια «με ένα νόμο», που θα επέβαλλε στις «αγορές» τους δικούς του «ρυθμούς» και που θα μετασημάτιζε όχι μόνο την Ελλάδα αλλά όλη την Ευρώπη, σύμφωνα με τα λεγόμενα του προέδρου του Α. Τσίπρα, έγινε με τέτοια ταχύτητα που προκάλεσε πραγματικό σοκ ειδικά σε τεράστια τμήματα της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ.

Τέτοιας έκτασης και τέτοιας ταχύτητας μετάλλαξη είχε να γνωρίσει

η ιστορία του εργατικού και αριστερού κινήματος, σε διεθνές επίπεδο, από το 1914 όταν τα Σοσιαλδημοκρατικά, αριστερά εκείνη την εποχή, κόμματα, ξέχασαν τις διακηρύξεις τους ενάντια στον επερχόμενο παγκόσμιο πόλεμο και τον υποστήριξαν όταν οι άρχουσες τάξεις των χωρών τους τον ξεκίνησαν.

Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ είχε δημιουργήσει προσδοκίες όχι μόνο στον ελληνικό λαό αλλά σε όλη την Ευρώπη και διεθνώς. Είναι χαρακτηριστικό ότι τη βδομάδα της μεγάλης μάχης του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη διοργανώθηκαν συνολικά 250 διαδηλώσεις σε ισάριθμες πόλεις, σε αλληλεγγύη και συμπαράσταση στην πάλη των ελληνικών λαϊκών στρωμάτων.

Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί ήττα ιστορικών διαστάσεων για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Και έρχεται σαν το επιστέγασμα μιας σειράς σημαντικών ήττων στο συνδικαλιστικό και κοινωνικό

επίπεδο που σημειώθηκαν στα χρόνια των Μνημονίων, από το 2010 δηλαδή και μετά.

Στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρη ο ΣΥΡΙΖΑ αναδείχθηκε νικητής. Η βασική διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ, η Λαϊκή Ενότητα, δεν μπόρεσε να περάσει το 3% για την είσοδο στη Βουλή. Το σύνολο των ποσοστών της Αριστεράς (δηλαδή ΚΚΕ, ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ) ήταν κάτω από το 10%.

Η ήττα αυτή είχε αναπόφευκτα διεθνή αντίκτυπο. Οι αυταπάτες στο ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα στον Α. Τσίπρα τον οποίο μεγάλα τμήματα της Αριστεράς διεθνώς θεωρούσαν «χαρισματικό» και «μεγαλοφυή» κατέρρευσαν μέσα σε ώρες. Αυτό όμως συνοδεύτηκε και από απογοήτευση και ηττοπάθεια. Σε σημαντικά τμήματα του κόσμου της Αριστεράς διεθνώς κυριάρχησαν αντιλήψεις του είδους «δεν μπορούμε να νικήσουμε, ο εχθρός είναι πανίσχυρος».

Η πραγματικότητα είναι πως υποταγή του Τσίπρα και της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ ήταν προβλέψιμη. Το Ξεκίνημα προειδοποιούσε εδώ και χρόνια και ιδιαίτερα στους μήνες πριν και μετά το Γενάρη του '15, για το τι επεφύλασσε στο κίνημα η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα είναι η ώρα για να βγουν τα απαραίτητα συμπεράσματα απ' αυτή την ήττα. Μόνο έτσι θα μπορέσει να προετοιμαστεί το ελληνικό εργατικό κίνημα για τους μελλοντικούς αγώνες που αναπόφευκτα θα έρθουν.

Κατανοώντας τη βαθιά απογοήτευση στην οποία εξακολουθούν να βρίσκονται τεράστια τμήματα της μέχρι πριν μερικούς μήνες οργανωμένης βάσης και των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ είμαστε υποχρεωμένοι να τονίσουμε ότι τώρα, περισσότερο από ποτέ, χρειάζεται να παραμεριστεί η απογοήτευση για να βγουν τα απαραίτητα συμπεράσματα. Στην προσπάθεια αυτή επιχειρούμε να συμβάλουμε με τη μπροσούρα αυτή που αποτελείται βασικά από δύο εκτενή άρθρα που δημοσιεύτηκαν μετά την υποταγή της ηγετικής ομάδας.

Το πέρασμα του Α. Τσίπρα και της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ στο αντίπαλο στρατόπεδο κλείνει έναν σημαντικό κύκλο για την Αριστερά. Όμως δεν κλείνει τον κύκλο της Αριστεράς συνολικά, ούτε τον κύκλο του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Το εργατικό κίνημα θα κλείσει τις πληγές του και θα «επιστρέψει» ξανά στους αγώνες – ο κύριος Τσίπρας όχι! Η Αριστερά θα μπορέσει να προχωρήσει με βάση τα αρνητικά συμπεράσματα από την εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ. Εξάλλου μερικά από τα πιο μεγάλα γεγονότα στην ιστορία του κινήματος διεθνώς, στηρίχτηκαν στα συμπεράσματα από τις ήττες που είχαν προηγηθεί! Το πιο μεγάλο από αυτά τα γεγονότα ήταν η Οκτωβριανή επανάσταση του 1917 η οποία μπόρεσε να νικήσει στηριγμένη πάνω στα συμπεράσματα από την ήττα της επανάστασης του 1905!

Η υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ: το τέλος ενός κύκλου, η αρχή ενός νέου

συμπεράσματα, προοπτικές, καθήκοντα

Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε σε δύο συνέχειες στις 28 και 29 Ιούλη του 2015, σύντομα δηλαδή μετά το ιστορικό δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη και της υποταγής της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στις απαιτήσεις των δανειστών για βδομάδα αργότερα.

Το «Ξ» εξήγησε σε πάρα πολλά άρθρα [1] ότι οι επιλογές μπροστά στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν δύο:

α) είτε να υπογράψει ένα νέο Μνημόνιο, κουρελιάζοντας όλες τις αρχές και τις διακηρύξεις του κόμματος

β) είτε να ακολουθήσει μια άλλη πολιτική ρήξης με την Ευρωζώνη και το καπιταλιστικό σύστημα.

Τρίτη δυνατότητα/επιλογή δεν υπήρχε. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε το πρώτο.

Στη συνέχεια ο Α. Τσίπρας μεταφέρει την ευθύνη της δικής του υπογραφής σε όσους του ασκούνε κριτική αλλά, έμμεσα, ακόμα και στα λαϊκά στρώματα. Σ' ότι αφορά το πρώτο, επιμένει ότι κανείς δεν πρότεινε ένα

εναλλακτικό σχέδιο πέρα από το δικό του. Σ' ότι αφορά το δεύτερο επιμένει ότι ο ελληνικός λαός δεν είχε επιλέξει ποτέ τη ρήξη. Ας δούμε κάπως αναλυτικά πόση βάση αλήθειας έχουν αυτοί οι ισχυρισμοί.

Μια καταστροφική αυταπάτη

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ επέμενε ότι μπορούσε να ανατρέψει τη λιτότητα μέσα από τις γραμμές της ίδιας της ΕΕ και παραμένοντας στο ευρώ. Έδειξε, έτσι, ότι ζούσε σε μια καταστροφική αυταπάτη. **Ότι δεν καταλάβαινε τον ταξικό χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.** Ότι ταύτιζε την ΕΕ με τη «δημοκρατία» τον «ανθρωπισμό» την «αλληλεγγύη» και την «πρόοδο».

[1] Διαβάστε ενδεικτικά στο xekinima.org: «Θα κρατήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τις υποσχέσεις του;», 23/1/2015, «Μετά τον αρχικό, μαζικό ενθουσιασμό – ο πρώτος μήνας του ΣΥΡΙΖΑ», 24/2/2015 και: «Ο Βαρουφάκης και το δημοψήφισμα», 10/3/2015

Οι αυταπάτες στην ΕΕ και στην «αμοιβαία επωφελή διαπραγματεύση» πήραν τραγελαφικές διαστάσεις όταν η ηγετική ομάδα και ο ίδιος ο Α. Τσίπρας προσωπικά επέμενε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μην «διαπραγματευτεί» η Μέρκελ «γιατί η κυρία Μέρκελ είναι σοβαρή πολιτικός» (συνέντευξη με Νίκο Χατζηνικολάου, προεκλογικά). Όταν αρνιόταν με απίστευτη επιμονή ότι **δεν χρειαζόταν εναλλακτικό σχέδιο** σε περίπτωση αποτυχίας των διαπραγματεύσεων γιατί η επιτυχία των διαπραγματεύσεων ήταν 100% εξασφαλισμένη! Ο δε Γιάννης Βαρουφάκης επέμενε ότι η Γερμανική κυβέρνηση και η ΕΕ ετοίμαζαν ένα δώρο για την επόμενη ελληνική κυβέρνηση (δηλαδή την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ) [2]. Το «Ξ» εξήγησε, τότε, ότι αυτό που ετοίμαζαν οι λεγόμενοι «εταίροι» δεν ήταν ένα δώρο αλλά μία θηλιά!

Είναι εντυπωσιακό το πώς η ηγετική ομάδα γύρω από τον Α. Τσίπρα δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει (εδώ και τόσα χρόνια) το τι πραγματικά συνέβαινε γύρω και δίπλα της! Το θέμα βέβαια δεν έχει να κάνει με την «εξυπνάδα» του επιτελείου, **έχει να κάνει με την ιδεολογική ρηχότητα του επιτελείου** που αναγκαστικά, στη συνέχεια, μετατρέπεται σε πολιτική ανεπάρκεια!

Έτσι, για να παραθέσουμε ένα παράδειγμα, το να ταυτίζει κανείς

[2] Διαβάστε στο xekinima.org: «Η αδιαλλαξία των δανειστών, το παράπονο του Χαρδούβελη και το λάθος του Βαρουφάκη», 1/12/2014

(όπως έκανε το πρωθυπουργικό επιτελείο) την «Ευρώπη» με τον ανθρωπισμό, τη δημοκρατία και την αλληλεγγύη, τη στιγμή που στην ίδια Ευρώπη έχουμε δει τον ιμπεριαλισμό, το φασισμό της δεκαετίας του '20, το ναζισμό της δεκαετίας του '30, τους δύο παγκόσμιους πολέμους, πραξικοπήματα και δικτατορίες μέχρι και το β' μισό της δεκαετίας του '70, δείχνει μια ανιστόρητη και μεταφυσική προσέγγιση στα πράγματα!

Το ίδιο δείχνει το να ταυτίζεις την ΕΕ και την ΟΝΕ με «πανανθρώπινες» αξίες και άλλα παρόμοια. Η ίδια η ΕΕ δημιουργήθηκε όχι για να προάγει κάποια «ιδεώδη» και «αξίες» αλλά για να αντιμετωπίσει τον ανταγωνισμό των Αμερικανικών και Ασιατικών κεφαλαίων – στα πλαίσια του παγκόσμιου ανταγωνισμού για κυριαρχία στον πλανήτη.

Η εμμονή σε αντιλήψεις όπως τις πιο πάνω αποτελεί πολιτική αφέλεια! Που για τον επικεφαλής της ελληνικής Αριστεράς και της ελληνικής κυβέρνησης είναι ασυγχώρητη! Αυτή η αφέλεια οδήγησε στην καταστροφική επιλογή του 3ου Μνημονίου.

Ας υπήρχε τουλάχιστον ειλικρίνεια!

Αν ο Α. Τσίπρας είχε την ειλικρίνεια να πει «έκανα λάθος, αλλάζω πορεία, δεν μπορώ να πετύχω τίποτα με διαπραγματεύσεις, η ΕΕ δεν είναι αυτό που νόμιζα», το κακό θα ήταν μικρό. Και, μάλιστα, τότε, θα περνούσε στην ιστορία σαν ένας «μεγάλος» ηγέτης – που είπε την αλήθεια στο λαό και επέλεξε το δύσκολο δρόμο της συνέπειας με τις προεκλογικές του υποσχέσεις.

Με τις επιλογές του όμως **θα περάσει στην ιστορία σαν ένας ακόμα αποστάτης της Αριστεράς**, από τους πολλούς που έχουν ανέβει στην κυβερνητική εξουσία στο όνομα των ιδεωδών και των αξιών της Αριστεράς για να τις ποδοπατήσουν και να υποταχθούν στο κεφάλαιο και την άρχουσα τάξη.

Ήταν ή δεν ήταν εκβιασμός;

«**Πάρτε θέση**» καλούσε ο Α. Τσίπρας στη βουλή, όχι την αντιπολίτευση (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι) αλλά τους βουλευτές της αριστερής πτέρυγας του κόμματος του, «**αν ο εκβιασμός ήταν πραγματικός ή πλαστός!**»!

Εννοώντας ότι αναγκάστηκε να υποχωρήσει σε ένα πραγματικό εκβιασμό κι ότι επομένως όλοι οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ θα έπρεπε να ψηφίσουν το 3ο Μνημόνιο, το οποίο, όπως εξήγησε πολλές φορές, δεν άρεσε ούτε στον ίδιο αλλά αφού ήταν αποτέλεσμα εκβιασμού, σύμφωνα με τη δική του λογική, δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο!

Μα ασφαλώς ήταν πραγματικός ο εκβιασμός! Είπε κανείς το αντίθετο; Είπε κανείς ότι ο Α. Τσίπρας «φαντάστηκε» ένα εκβιασμό για να υποχωρήσει από τις αρχικές του διακηρύξεις; Το πρόβλημα είναι άλλο! Κι αυτό είναι ότι ποτέ δεν κατάλαβε ότι θα βρισκόταν αντιμέτωπος με έναν τέτοιο εκβιασμό! Και γι' αυτό ποτέ δεν προετοιμάστηκε όπως έπρεπε γι' αυτόν και δεν προετοίμασε, όπως όφειλε, τα λαϊκά στρώματα που τον στήριξαν!

Κι αυτό, μάλιστα, τη στιγμή που ένα τεράστιο τμήμα της εκτός ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς αλλά και του ίδιου του

κόμματος του, προειδοποιούσε ότι εκεί οδηγούνταν τα πράγματα!

Ενδεικτικά το «Ξ» έγραψε ξανά και ξανά ότι δεν υπήρχε ποτέ καμία περίπτωση το διευθυντήριο της Ευρώπης να δεχτεί την ανατροπή της λιτότητας στην Ελλάδα και το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ! Ότι ο Τσίπρας θα βρισκόταν αντιμέτωπος με «πόλεμο» και όχι με «αμοιβαία επωφελείς διαπραγματεύσεις» όπως φανταζόταν [3].

Ο Α. Τσίπρας, ο Παππάς, ο Δραγασάκης, ο Σταθάκης, ο Παπαδημούλης, όλοι αυτοί που καθορίζουν τη γραμμή, δεν φαντάστηκαν ποτέ πως θα βρίσκονταν αντιμέτωποι με έναν πραγματικό εκβιασμό! **Γιατί δεν κατάλαβαν ποτέ ότι απέναντί τους θα είχαν όχι «εταίρους» αλλά «κοράκια»** – δηλαδή τους πολιτικούς εκπροσώπους του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και των πολυεθνικών!

Γι' αυτό και μέχρι το παρά 5, το παρά 1, ακόμα και το συν 5, δεν είχαν κάνει το τόσο επιτακτικό, το τόσο απλό, να προετοιμαστούν για το ενδεχόμενο κάποιος στην ΕΕ να είναι έτοιμοι να πετάξουν τη χώρα εκτός ευρώ και να έχουν σχέδιο για το πώς να αντιδράσουν σ' αυτή την περίπτωση.

Δεν πρόκειται για ένα απλό λάθος! Πρόκειται για μια ολοκληρωτικά χρεοκοπημένη αντίληψη!

Αν είχε λίγη τσίπα, το επιτελείο του Α. Τσίπρα θα έπρεπε να είχε αναγνωρίσει ότι απέτυχαν παταγωδώς! Ότι η πολιτική τους ανάλυση, οι προοπτικές τους, η στρατηγική τους και οι τακτικές τους ήταν καταστροφικές και έσυραν τη χώρα σε 3ο Μνημόνιο.

Αν είχαν λίγη τσίπα θα είχαν

[3] Διαβάστε στο xekinima.org: «Τι δεν είπε ο Αλέξης Τσίπρας στη ΔΕΘ», 15/9/2014 και «Θα κρατήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τις υποσχέσεις του», 23/1/2015

παραιτηθεί – αλλά αντί γι' αυτό ετοιμάζονται να αποπέμψουν από το κόμμα όσους διαφωνούν και τους κάνουν κριτική.

Παγιδεύτηκαν

Οι περιβόητοι «εταίροι» παγίδεψαν το «επιτελείο» του Τσίπρα, τους έσυραν μέχρι τις 30 Ιούνη, όταν τελειώνει το «πρόγραμμα» που είχε συμφωνήσει ο Σαμαράς μαζί τους και μετά... έκλεισαν και τις τράπεζες!

Από την μέρα που σχημάτισαν κυβέρνηση μέχρι και την εξαγγελία του δημοψηφίσματος ο Α. Τσίπρας και οι σύμβουλοί του σκορπούσαν τεχνητή αισιοδοξία και χαμόγελα δεξιά κι αριστερά και διαβεβαίωναν, ότι όπου να 'ναι θα έχουμε συμφωνία...

Μετά το κλείσιμο των τραπεζών, ήταν φανερό ότι στο «επιτελείο» έπεσε πανικός! Αλλά ούτε και τότε ο Α. Τσίπρας είπε την αλήθεια στο λαό!

Κάλεσε το δημοψήφισμα για να πει «όχι» στις προτάσεις της Τρόικα, αλλά ποτέ δεν τόλμησε να πει στον ελληνικό λαό τι θα έκανε αν η Τρόικα επέμενε στις προτάσεις της!

Στην πραγματικότητα το «δημοψήφισμα» είχε, από τη σκοπιά του Α. Τσίπρα όλα τα στοιχεία μιας «ηρωικής εξόδου» παρά μιας πραγματικής μάχης ενάντια στην Τρόικα! Η ηγετική ομάδα είχε συζητήσει και προετοιμάσει την υπογραφή Μνημονίου πριν την έκβαση του δημοψηφίσματος γι' αυτό και **είχε δρομολογήσει, πριν βγουν τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος, τη σύγκλιση του Συμβουλίου των Πολιτικών Αρχηγών** (διαβάστε για τη σχετική δήλωση του Π. Σγουρίδη, υφυπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης

στο κανάλι Action 24 το βράδυ του δημοψηφίσματος: [4])· ενώ συζητούσε ακόμα και την περίπτωση κυβέρνησης με ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι (αυτό θα γινόταν στην περίπτωση που στο δημοψήφισμα κέρδιζε το «ναι» ή το αποτέλεσμα ήταν εντελώς οριακό).

Προς έκπληξη της ηγετικής ομάδας το δημοψήφισμα ήταν ένας σεισμός! Το ίδιο και η συγκέντρωση στο Σύνταγμα στις 3 Ιούλη!

Κι όμως το ίδιο εκείνο βράδυ της θριαμβευτικής νίκης του ΟΧΙ ο Τσίπρας στράφηκε στην περιβόητη «εθνική ενότητα»: κάλεσε το Συμβούλιο των Πολιτικών Αρχηγών και κάθισε στο ίδιο τραπέζι με τους χτεσινούς εχθρούς του, γυρνώντας την πλάτη στο μεγαλειώδες ΟΧΙ του ελληνικού λαού!

Για τα πλατιά λαϊκά στρώματα αυτό φαινόταν να μην έχει ιδιαίτερη σημασία – έτσι κι αλλιώς σε συνθήκες εθνικής κρίσης στην κοινωνία αναπτύσσεται μια τάση για εθνική ενότητα. Όμως για τα πιο ενεργά μέλη και στελέχη του κινήματος και της Αριστεράς ήταν φανερό ότι κάτι πολύ άσχημο ετοιμαζόταν.

Το «Ξ» προειδοποίησε πως πηγαίναμε για νέο Μνημόνιο και πως το μεγάλο ΟΧΙ θα θυσιαζόταν στο βωμό της ανυπαρξίας εναλλακτικής

[4] Διαβάστε στο xekinima.org: «Μετά το μεγάλο ΟΧΙ, ένα μεγάλο Μνημόνιο;», 8/7/2015

από τον Α. Τσίπρα.[5]

Ο Τσίπρας πήρε αυτή την ιστορική εντολή και την τεράστια ισχύ που του έδινε το ΟΧΙ των ελληνικών μαζών για να περάσει, λίγες ώρες αργότερα, στην απέναντι πλευρά, στο στρατόπεδο της άρχουσας τάξης - αυτό σημαίνει η υπογραφή του κάτω από το 3ο Μνημόνιο.

Ηγεσία: «δεν είχαμε εντολή για ρήξη»

Η προσπάθεια της ηγεσίας να δικαιολογήσει τη στάση της αποκτά ιλαροτραγικές διαστάσεις. Το χειρότερο (με την έννοια του περισσότερο προσβλητικού) «επιχείρημα» που ακούσαμε, σε βαθμό υπερβολής, είναι ότι «ο λαός δεν μας έδωσε εντολή για ρήξη», ή ακόμα χειρότερα, «ο λαός δεν θέλει ρήξη».

Η πραγματικότητα είναι πως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν ρώτησε ποτέ τον ελληνικό λαό αν «θέλει ρήξη». Από την προεκλογική εκστρατεία μέχρι και την υπογραφή του Μνημονίου ο Τσίπρας και η ηγετική ομάδα επαναλαμβάνουν όλα όσα προπαγανδίζουν ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και ΜΜΕ, ότι δηλαδή ο λαός δεν θέλει ρήξη.

Ποτέ η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν έθεσε τα διλήμματα **όπως πραγματικά** είναι μπροστά στον ελληνικό λαό και να τον καλέσει να πάρει θέση. Στην πραγματικότητα ποτέ δεν είπε την αλήθεια στον ελληνικό λαό: ότι δηλαδή η παραμονή στην ευρωζώνη ισοδυναμεί με σκληρό μνημόνιο.

Το αν η ηγεσία του Α. Τσίπρα δεν ήξερε ή δεν καταλάβαινε ποια ήταν τα πραγματικά διλήμματα και διακυβεύματα, ή αν τα ήξερε αλλά

φοβόταν να τα θέσει στην ευμηγορία του ελληνικού λαού, ας το απαντήσει το ίδιο το «επιτελείο» του πρωθυπουργού. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση όμως πρόκειται για αποδείξεις ότι αυτή η ηγετική ομάδα είναι κατώτερη των περιστάσεων, ανάξια της εμπιστοσύνης και των παραδόσεων του ελληνικού λαϊκού κινήματος.

Το συλλαλητήριο στο Σύνταγμα και το δημοψήφισμα

Στο δημοψήφισμα ο ελληνικός λαός απέρριψε ένα τελεσίγραφο της ΕΕ, όταν σχεδόν όλες οι άρχουσες τάξεις του πλανήτη ήταν εναντίον του ΟΧΙ (με πρώτη την ελληνική) και με τη **δαμόκλεια σπάθη: αν ψηφίσετε ΟΧΙ θα βρεθείτε εκτός ευρώ.**

Απέναντι σ' αυτό τον στυγνό, κυνικό, τρομοκρατικό εκβιασμό, με τα ελληνικά ΜΜΕ να ξεπερνούν κάθε όριο ωμής προπαγάνδας και να καταπατούν τους στοιχειώδεις κανόνες της δημοκρατίας πώς απάντησε ο ελληνικός λαός;

Με ένα συλλαλητήριο σεισμό στο Σύνταγμα στις 3 Ιούλη και με ένα δημοψήφισμα επίσης σεισμό στις 5 Ιούλη, στο οποίο η διαφορά του ΟΧΙ από το ΝΑΙ ήταν 23 ποσοστιαίες μονάδες!

Αν αυτό δεν σημαίνει ότι οι Έλληνες εργαζόμενοι και φτωχοί ήταν έτοιμοι για ρήξη τότε τι σημαίνει;

Η συντριπτική πλειοψηφία όσων ψήφισαν ΟΧΙ στις 5 Ιουλίου γνώριζε ότι η ψήφος αυτή εμπεριέχει την πιθανότητα εξόδου από το ευρώ! Το έλεγαν οι κυβερνήσεις των χωρών της ευρωζώνης, το έλεγαν τα ξένα και ελληνικά ΜΜΕ. Και αυτό το ΟΧΙ πήρε 61,5%! Και παρόλα αυτά κάποιοι

[5] Διαβάστε στο xekinima.org: «Μετά το μεγάλο ΟΧΙ, ένα μεγάλο Μνημόνιο;», 8/7/2015

τολμούν να υποστηρίζουν ότι ο κόσμος φοβόταν τη ρήξη!

«Έξω από το ευρώ είναι η καταστροφή»;

Η πλέον συνηθισμένη πιπίλα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος έξω από το ευρώ! **Πρόκειται για μια ακόμη γελοία, ανιστόρητη και εξωφρενική τοποθέτηση.**

Το «Ξ» ποτέ δεν καλλιέργησε αυταπάτες στη δραχμή καθ' εαυτή, ποτέ δεν ήταν υπέρ της «δραχμολαγνείας» που χαρακτήριζε άλλα τμήματα της Αριστεράς (σταλινικό και μαοϊκό χώρο, τμήματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κοκ). Εξηγούσε πάντα ότι στη ρίζα του προβλήματος ήταν το καπιταλιστικό σύστημα και η κρίση του κι όχι το νόμισμα –χωρίς όμως ταυτόχρονα να υποτιμά τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που προσέδιδε στην κρίση το κοινό νόμισμα.

Έχοντας πει αυτό, όμως, οφείλουμε να καταγγείλουμε την εκκωφαντική υποκρισία της θέσης ότι αν φύγουμε από το ευρώ θα βρεθούμε στην κόλαση! Κι αυτό ισχύει ακόμα και πάνω σε καπιταλιστική βάση, παρότι το «Ξ» εξηγούσε πάντα, όπως και σήμερα, ότι έξοδος από το ευρώ σε καπιταλιστική βάση (δηλαδή με τη χώρα να παραμένει στα πλαίσια του καπιταλισμού) δεν θα λύσει τα θεμελιακά προβλήματα της κρίσης και της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.

Ενδεικτικά, μια σειρά χώρες της ΕΕ δεν είναι στην ευρωζώνη. Μερικές από τις πιο πλούσιες χώρες, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τη Βρετανία, τη Σουηδία και την Ελβετία δεν είναι στο ευρώ. Αν δείχνει κάτι αυτό είναι ότι η παραμονή στο ευρώ δεν είναι όρος «ζωής ή θανάτου».

Ασφαλώς η απάντηση που θα

δώσουν οι καλοθελητές είναι πως άλλο να μην μπει ποτέ σε ένα κοινό νόμισμα κι άλλο το να φύγεις εφόσον είσαι ήδη εκεί. **Διαφορά υπάρχει, αλλά είναι μικρή** και καμία σχέση δεν έχει με την τρομοκρατία που επιχειρούν να δημιουργήσουν οι εκπρόσωποι της άρχουσας τάξης.

Εξάλλου υπάρχουν παραδείγματα χωρών που βρέθηκαν σε παρόμοιες συνθήκες με την έξοδο από ένα κοινό νόμισμα. Τέτοιο παράδειγμα είναι η **Αργεντινή** η οποία βρέθηκε αντιμέτωπη με οικονομική κατάρρευση, εφόδους στα σούπερ μάρκετ, χρεοκοπία και έξοδο από τη «δολαριοποίηση» του

νομίσματός της (κάτι αντίστοιχο αλλά όχι το ίδιο με τη συμμετοχή στο ευρώ) το 2001. Δύο χρόνια μετά την κρίση αυτή η Αργεντινή αναπτυσσόταν με 7% μέσο όρο το χρόνο.

Παρόμοια παραδείγματα είχαμε με τις χώρες της **Νοτιο-ανατολικής Ασίας** στη μεγάλη κρίση που σάρωσε την περιοχή το 1997. Χώρες όπως η **Νότια Κορέα**, η **Ταϊβάν**, η **Ινδονησία**, η **Μαλαισία** κλπ εγκατέλειψαν τη δολαριοποίηση – δηλαδή τη σταθερή και ανελαστική ισοτιμία των νομισμάτων τους με το δολάριο. Η δολαριοποίηση ήταν ένας από τους παράγοντες που προκάλεσαν (ή, πιο σωστά, μεγέθυναν) την κρίση. Η εγκατάλειψή της ήταν ένας από τους παράγοντες που βοήθησαν αυτές τις χώρες να ξαναβρούν την ισορροπία τους πιο γρήγορα.

Κι όλα αυτά σε καπιταλιστική βάση.

Δηλαδή, με το χρεοκοπημένο και αντιδραστικό καπιταλιστικό σύστημα να παραμένει και να φορτώνει την κρίση στις λαϊκές μάζες, αυτές οι χώρες μπόρεσαν να επιστρέψουν στην ανάπτυξη σε ένα σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα.

Δεν είναι λοιπόν καταστροφή η έξοδος από το ευρώ. Ασφαλώς η μετάβαση από ένα ισχυρό νόμισμα όπως το € σε ένα δυνητικά ασταθές νόμισμα όπως η δραχμή **δημιουργεί αναπόφευκτα κάποια αναταραχή** στην οικονομία. Αυτή όμως, στο βαθμό που ακολουθηθούν οι σωστές πολιτικές δεν μπορεί παρά να είναι προσωρινή.

Όμως τα λαμπρά μυαλά της ηγετικής ομάδας γύρω από τον Αλέξη Τσίπρα καθώς και ο ίδιος δεν κουράζονται να μιλούν καταστροφή. Γιατί;

Υπάρχει μόνο μία εξήγηση: Αυτή η

«ηγεσία» δεν τολμά να έρθει πραγματικά σε σύγκρουση με το κατεστημένο και με την ελληνική άρχουσα τάξη! Για την τελευταία η έξοδος από το ευρώ αποτελεί όντως καταστροφή, ή τουλάχιστον προκαλεί τεράστια ζημιά για την κερδοφορία της, όπως εξηγήσαμε σε πολλά άλλα άρθρα μας [6] – και γι' αυτό θέλει πάση θυσία να μείνει στο ευρώ.

Η ηγετική ομάδα γύρω από τον Α. Τσίπρα, αδυνατώντας ολοκληρωτικά να καταλάβει τη δυναμική της ταξικής πάλης βρέθηκε απροετοίμαστη κάτω από την αφόρητη πίεση των εκπροσώπων του κεφαλαίου. Κι έκανε αυτό που κάνουν πάντα όσοι τρέμουν μπροστά στην ιδέα της συνολικής σύγκρουσης με το κατεστημένο, της εξέγερσης της κοινωνίας και της επανάστασης: υποτάχτηκε ολοκληρωτικά!

Ο Α. Τσίπρας νόμιζε πως αναλαμβάνοντας τη διακυβέρνηση της χώρας θα δημιουργούσε ιστορία. Στην πραγματικότητα απλά την επαναλαμβάνει – γίνεται ένας από τους πολλούς αριστερούς ηγέτες που εγκατέλειψαν τις αρχές και τις διακηρύξεις της Αριστεράς για να υποταχτούν στο μεγάλο κεφάλαιο.

Αυτό είναι κάτι για το οποίο το «Ξ» προειδοποιεί εδώ και χρόνια, ότι δηλαδή, αν η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ συνεχίσει στον ίδιο δρόμο κάποια στιγμή θα βρεθεί να υπηρετεί τον ταξικό εχθρό. Τυφλωμένοι από την ξαφνική δύναμη που απέκτησαν οι «σοφοί» της ηγετικής ομάδας «δεν άκουγαν, δεν έβλεπαν, δεν καταλάβαιναν» κι **οδήγησαν το μεγαλύτερο αριστερό κόμμα που ανέδειξαν οι αγώνες των ελληνικών λαϊκών στρωμάτων στο γκρεμό.**

[6] Δείτε στο xekinipta.org: «Πόσο «τρέμει» την έξοδο απ' το ευρώ ο ελληνικός λαός – με αφορμή μια δημοσκόπηση του ΣΚΑΪ», 29/3/2015, «Grexif, ευρώ και ψέματα – ξανά για το ρόλο των δημοσκοπήσεων και των ΜΜΕ», 29/4/2015 και «Grexif, ευρώ και ψέματα! Ο ρόλος των δημοσκοπήσεων και των ΜΜΕ», 13/5/2015

Αν για τους κλασσικούς η ιστορία επαναλαμβάνεται «κάποτε σαν τραγωδία και κάποτε σαν φάρσα» (Δείτε: Κ. Μαρξ: Η 18η Μπρυσμαίρ του Λουβοδικού Βοναπάρτη) στην περίπτωση του Α. Τσίπρα φαίνεται πως έχουμε ταυτόχρονα και τραγωδία και φάρσα.

«Δεν υπήρχε άλλος δρόμος ούτε άλλη πρόταση»

Δεν υπήρχε άλλος δρόμος, κανείς δεν κατέθεσε άλλη πρόταση επαναλαμβάνει το «επιτελείο» του Α. Τσίπρα και ο ίδιος.

Αυτό και αν είναι ψέμα! Πολλές οργανώσεις της Αριστεράς αλλά και η αριστερά στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ έχουν καταθέσει προτάσεις που συνδέουν την έξοδο από το ευρώ με την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας κοκ.

Το «ε» είχε θέσει από το τέλος του 2009 το θέμα της άρνησης πληρωμής του χρέους, της εθνικοποίησης του τραπεζικού συστήματος και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας.

Μια σειρά άλλες δυνάμεις της Αριστεράς υιοθέτησαν παρόμοιες προτάσεις την ίδια περίπου περίοδο: οι οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη διάρκεια των πρώτων μηνών του 2010, ενώ το (τότε) Μέτωπο του Αλέκου Αλαβάνου (μαζί με την ΚΟΕ και τη ΔΕΑ) υιοθέτησε ένα αντίστοιχο πολιτικό πρόγραμμα γύρω στο Μάη του 2011. Ο Αλέκος Αλαβάνος μάλιστα (με τον οποίο έχουμε πολλές διαφωνίες και ο οποίος είχε στα χέρια του τη δυνατότητα να αναμορφώσει την ελληνική Αριστερά αλλά απέτυχε) τόσο πολύ επέμενε με την ανάγκη ενός σχεδίου β' για έξοδο της χώρας από την Ευρωζώνη, που αργότερα ονόμασε το «μετωπικό σχήμα» στο οποίο συμμετείχε («Σχέδιο Β'»).

Παρόμοιες απόψεις υπήρχαν στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, όπως εξάλλου είναι πολύ γνωστό. Φαίνεται όμως πως το επιτελείο του Α. Τσίπρα δεν χρειαζόταν να λάβει υπόψη καμία άλλη γνώμη – ήταν τόσο απόλυτα σίγουροι για την απόλυτη ορθότητα των δικών τους θέσεων.

Τα βασικά σημεία των προτάσεων αυτών, στενά συνδεδεμένα με τη δρομολόγηση της μετάβασης σε εθνικό νόμισμα, που σήμερα πια χαρακτηρίζουν ένα εξαιρετικά ευρύ

φάσμα της Αριστεράς είναι τα ακόλουθα:

- Άρνηση αποπληρωμής του χρέους
- Εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος
- Εφαρμογή ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων και στο εξωτερικό εμπόριο
- Εθνικοποίηση όσων επιχειρήσεων κλείνουν, κάνουν μαζικές απολύσεις ή σαμποτάρουν την οικονομία
- Εθνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας
- Δημοκρατία στην παραγωγή και συνολικά την οικονομία με την καθιέρωση κοινωνικού και εργατικού ελέγχου και διαχείρισης
- Σχεδιασμός της οικονομίας για τις ανάγκες του συνόλου και των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, αντί για τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου – των 50 περίπου οικογενειών που λυμαινονται τον τόπο σε συνεργασία με τους «εταίρους» τους στο εξωτερικό.
- Κοινή πάλη και συντονισμός των αγώνων με τους εργαζόμενους της υπόλοιπης Ευρώπης.

Ασφαλώς τα πιο πάνω δεν αποτελούν ένα λεπτομερώς επεξεργασμένο πρόγραμμα. Αποτελούν όμως τους βασικούς άξονες πάνω στους οποίους μπορούν να αναπτυχθούν και έχουν ήδη αναπτυχθεί σε σημαντικό βαθμό πιο εξειδικευμένες μελέτες και σε μεγαλύτερο βάθος.

Για την ολοκλήρωση τέτοιων επεξεργασιών απαιτείται η εμπλοκή ανθρώπων που έχουν σε βάθος γνώση των διαφορετικών κλάδων και επιχειρήσεων της οικονομίας, και μ' αυτό εννοούμε πρώτα και κύρια τους ίδιους τους εργαζόμενους σ' αυτούς τους κλάδους και τις επιχειρήσεις!

Αυτοί, με τη βοήθεια ειδικών, μπορούν να συντονίσουν τη **δημιουργία εθνικών φορέων ανά κλάδο παραγωγής**: να μπουν στη λεπτομέρεια των ειδικών κατευθύνσεων που μπορεί να πάρει, για παράδειγμα, η **αγροτική οικονομία**, με βάση **συνεταιρισμούς** παραγωγών και συνεταιρισμούς καταναλωτών να συνδέσουν την παραγωγή του πρωτογενούς τομέα (αγροτικός τομέας και μεταλλεύματα) με τη **μεταποίηση**, τη **βιομηχανία**, τον **τουρισμό**, τις υπόλοιπες **υπηρεσίες**, κλπ, κλπ.

Αυτή η εξειδικευμένη δουλειά δεν μπορεί να γίνει ποτέ ολοκληρωμένα παρά μόνο αν η Αριστερά – η Αριστερά που δεν φοβάται τη σύγκρουση και τη ρήξη με την ευρωζώνη και το κεφάλαιο – κατακτήσει την κυβέρνηση και την εξουσία.

Παρόλα αυτά έχει γίνει ως ένα σημαντικό βαθμό από οργανώσεις της Αριστεράς, στη διάρκεια των προηγούμενων χρόνων. Ενδεικτικά το «Ε» είχε καταθέσει από το 2012 την πρόταση του δεύτερου, «παράλληλου» νομίσματος στα πλαίσια μιας μεταβατικής διαδικασίας εξόδου από το ευρώ, καθώς και προτάσεις για την παραγωγική ανασυγκρότηση, τους βασικούς προσανατολισμούς της οικονομίας, αλλά και τον αναπροσανατολισμό της εξωτερικής πολιτικής, που προκύπτει σαν αναπόφευκτη συνέπεια σε συνθήκες σύγκρουσης με το διεθυντήριο των Βρυξελλών.

Αν ο Α. Τσίπρας δεν διάβασε κανένα άλλο πρόγραμμα πέρα από το δικό του, δικό του πρόβλημα. Ας μη λέει όμως πως δεν υπήρχαν άλλες προτάσεις. Αν τις διάβασε και δεν συμφωνεί, τότε να πει αυτό, ότι υπήρχαν άλλες προτάσεις αλλά αυτός και το επιτελείο του δεν συμφωνούσαν.

«Η άλλη επιλογή ήταν η άτακτη χρεοκοπία»

Αυτό είναι το «τελικό» επιχείρημα της θλιβερής ομάδας που παριστάνει τη σοφή ηγεσία η οποία θα έφερνε τα πάνω κάτω, σύμφωνα με τη δική της ναρκισσιστική θεώρηση, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε όλη την Ευρώπη («θα έκανε τις αγορές να χορεύουν» έλεγε ο Α. Τσίπρας...). Θράσος; Αλαζονεία; Αφέλεια; Τι να πει κανείς!

Το θέμα, κατ' αρχήν, είναι ποιος έφερε τη χώρα στα πρόθυρα της «άτακτης χρεοκοπίας».

Επί 5 μήνες, από τις 25 Γενάρη μέχρι τα τέλη Ιούνη η ηγετική ομάδα του Α. Τσίπρα αρνήθηκε να επιβάλει από μόνη της ελέγχους στην κίνηση κεφαλαίων και όρια στις αναλήψεις, αρνήθηκε να επεξεργαστεί ένα σχέδιο για παράλληλο νόμισμα, ένα «σχέδιο β'» για την περίπτωση που το δικό της «σχέδιο α'» δεν έφερνε αποτέλεσμα.

Αφού μας έφεραν λοιπόν σε πλήρες αδιέξοδο κι αφού άφησαν τους «εταίρους» τους να τους παίζουν στα δάκτυλα και να τους σύρουν μέχρι το τέλος, κλείνοντας στο τέλος και τις τράπεζες, μας είπαν πως μπροστά στην πλήρη καταστροφή ή ένα δυσάρεστο Μνημόνιο, διάλεξαν το Μνημόνιο.

Και πάλι όμως έκαναν λάθος! Η ολοκληρωτική καταστροφή είναι το Μνημόνιο! Όχι μόνο οικονομικά αλλά πάνω απ' όλα πολιτικά: Γιατί στερεί από τα εργατικά και λαϊκά στρώματα

την ελπίδα! Την ελπίδα που ζωντάνεψε για ένα διάστημα ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά στη συνέχεια έσβησε η ανάξια των αγώνων και των παραδόσεων του λαού μας ηγεσία του.

Υπάρχει όμως προοπτική

Προοπτική όμως υπάρχει! Αυτός που τελειώσε είναι ο ΣΥΡΙΖΑ όπως τον ξέραμε! Αυτοί που τελειώσανε για την Αριστερά είναι η ηγετική ομάδα γύρω από τον Α. Τσίπρα!

Χιλιάδες αγωνιστές, που προσπαθούν ακόμα να κλείσουν τις πληγές που άνοιξε η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, έχουν μπει σε μια διαδικασία εξαγωγής συμπερασμάτων. Οι δυνατότητες για μια νέα Αριστερά που να στηρίζεται σε ένα πρόγραμμα όπως αυτό που αναφέρθηκε πιο πάνω είναι υπαρκτές και μάλιστα στο σύντομο μέλλον.

Υπάρχουν σημαντικές δυνάμεις στις γραμμές της Αριστεράς που συμφωνούν στα βασικά σημεία ενός μεταβατικού-επαναστατικού-σοσιαλιστικού προγράμματος και που ταυτόχρονα κατανοούν την ανάγκη της κοινής δράσης και του ενιαίου μετώπου της Αριστεράς (που δεν κατανοεί η ηγεσία του ΚΚΕ και η πλειοψηφία στην ηγεσία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Αυτές οι δυνάμεις βρίσκονται και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ, κ.α.) και στην υπόλοιπη εξωκοινοβουλευτική Αριστερά (Ξεκίνημα, Κομμουνιστική Ανασύνταξη, Κομμουνιστική Ανάνεωση κ.α.) καθώς και στις αριστερές τάσεις και τη βάση του ΣΥΡΙΖΑ. Μαζί με όλους αυτούς και εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, ανένταχτοι αγωνιστές,

Μέσα στους επόμενους μήνες αυτές οι δυνάμεις μπορούν και έχουν ευθύνη να συναντηθούν! Αν το κάνουν αυτό τότε θα έχουν δημιουργήσει ένα

μεγάλο πολιτικό γεγονός! Έχουν τους αριθμούς που απαιτούνται για να θέσουν τις βάσεις για μια νέα Αριστερά όπως αυτή που περιγράψουμε.

Αυτή η Αριστερά μπορεί να υπάρξει σαν ένα πλατύ, δημοκρατικό, ομοσπονδιακό σχήμα, το οποίο να αφήνει ελεύθερο χώρο δράσης, ιδεολογικής και πολιτικής αναζήτησης και ανεξαρτησίας σε κάθε συνιστώσα του. Όπως ήταν, στο οργανωτικό επίπεδο, ο ΣΥΡΙΖΑ, προτού η ηγετική ομάδα κατατομήσει την ανεξαρτησία και επιβάλει την κατάργηση των συνιστωσών στο ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ το 2013 [7].

Είμαστε σε μια φάση στην οποία μπορεί πολύ εύκολα να επαναληφθεί το φαινόμενο του «Χώρου Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς» που είχε προϋπάξει του ΣΥΡΙΖΑ στις αρχές

της δεκαετίας του 2000. Μόνο που τώρα μπορεί να επαναληφθεί σε πολύ ανώτερο επίπεδο: και γιατί οι δυνάμεις που μπορεί να συμμετάσχουν σήμερα είναι πολύ μεγαλύτερες από τότε, αλλά και γιατί η εμπειρία από το ξεπούλημα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ επιτρέπει με πιο εύκολο τρόπο να υιοθετηθεί ένα πολύ πιο προωθημένο πρόγραμμα ρήξης με την ΕΕ και το καπιταλιστικό σύστημα.

Την Παρασκευή 17 Ιούλη καλέστηκε μια πρώτη συνάντηση που επεδίωκε να συμβάλει στο να καλυφθεί το πολιτικό κενό που δημιουργούσε η υποταγή της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ [8]. Με μόνο δύο μέρες ενημέρωση συμμετείχαν σ' αυτήν 250 - 300 άτομα, ένας μεγάλος και σημαντικός αριθμός. Πάνω από 12 διαφορετικές πολιτικές οργανώσεις και ρεύματα της Αριστεράς συμμετείχαν, με άτομα από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά

[7] Διαβάστε στο xekinima.org: «Μετά το 1ο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ», 17/7/2013

[8] Διαβάστε στο xekinima.org: «Εξαιρετικά πετυχημένη η σύσκεψη της 17ης Ιουλίου!», 19/7/2015 και «Παρασκευή 17 Ιούλη: ανοιχτή σύσκεψη-απάντηση στο 3ο Μνημόνιο της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ», 16/7/2014

αλλά και από όλες τις αντιπολιτευτικές τάσεις στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ.

Η πολύ πλούσια πολιτική συζήτηση που αναπτύχθηκε (με πάνω από 30 ομιλητές) έδειξε μια εξαιρετικά μεγάλη συμφωνία και συναντίληψη. Οι δυνατότητες λοιπόν είναι υπαρκτές και είναι μεγάλες! Μέσα από την ήττα που προκάλεσε η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να γεννηθεί η Αριστερά που να είναι αντάξια των αγώνων και των παραδόσεων του ελληνικού μαζικού κινήματος.

Η ώρα για την ανάπτυξη αυτού του είδους της πρωτοβουλίας είναι τώρα. Αν κάποιοι καλοπροαίρετοι σύντροφοι νομίζουν πως ο χρόνος μπορεί να

περιμένει και σιγά-σιγά κάποια στιγμή θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για μια πιο «υγιή» Αριστερά, θα απογοητευτούν. Ο χρονισμός, αυτό που λέμε «timing», στις πολιτικές πρωτοβουλίες είναι πάντα καιρίας σημασίας. Ακριβώς γιατί, όπως έχουμε γράψει πολλές φορές σαν «Ξ», τα κινήματα δεν είναι «βρύση για να τα ανοίγει και να τα κλείνει κανείς όποτε θέλει». Αποτελούνται από ζωντανές κοινωνικές δυνάμεις που έχουν «πα πάνω» και «πα κάτω» τους. Στην απογοήτευση που σπέρνει ο θλιβερός κύριος Τσίπρας η απάντηση είναι η πάλη για το χτίσιμο μιας νέας, μαζικής, επαναστατικής Αριστεράς! [9]

[9] Η προσπάθεια να λειτουργήσει η συνάντηση της 17ης Ιούλη σαν καταλύτης για τη συγκρότηση της Αριστεράς που προτείνει το «Ξ» δεν ευοδώθηκε, παρά τις σημαντικές προσδοκίες που αρχικά δημιούργησε. Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ (η οποία προβλέπεται στο πιο πάνω κείμενο) δημιούργησε μια σειρά από νέες συσπειρώσεις με πιο σημαντική από άποψη μεγέθους τη ΛΑΕ με επικεφαλής την πρώην Αριστερή Πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ και τον Παναγιώτη Λαφαζάνη. Το κομμάτι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ καθώς και το Σχέδιο Β' που αρχικά είχαν κινηθεί προς την «17 Ιούλη» εντάχθηκαν στη ΛΑΕ. Άλλες δυνάμεις που συμμετείχαν στη 17 Ιούλη στράφηκαν προς τη ΔΙΡΙΖΑ – τη Δικτύωση Ριζοσπαστικής Αριστεράς που επίσης προέκυψε σαν διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς όμως να ενταχθεί στη ΛΑΕ. Το «Ξκίνημα» δεν μπήκε στη ΛΑΕ, αλλά έδωσε κριτική ψήφο στη ΛΑΕ στις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Από τη θέση της ανεξάρτητης οργάνωσης συνεχίζει τη δράση της μέσα στο μαζικό κίνημα, εξηγεί τη σημασία της συγκρότησης μιας Αριστεράς με τα χαρακτηριστικά που περιγράφονται πιο πάνω, συνεργάζεται με τη ΛΑΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όποια άλλη κίνηση στο χώρο της Αριστεράς είναι ανοικτή σε συνεργασίες και επενδύει στην ανάπτυξη τοπικών αριστερών συνεργασιών οι οποίες εμφανίζουν σοβαρές δυνατότητες σε μια σειρά πόλεις, όπως το Βόλο, τα Πατήσια, του Ζωγράφου, τις Συκιές στη Θεσσαλονίκη, τη Ν. Ιωνία, κοκ. Πιο αναλυτικά οι προτάσεις που καταθέτει το «Ξ» αναπτύσσονται στο επόμενο άρθρο αυτής της έκδοσης.

Η υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ: το τέλος ενός κύκλου, η αρχή ενός νέου

η αριστερά και η 20η Σεπτέμβρη: το τέλος ενός μεγάλου κύκλου, η αρχή ενός νέου

Το άρθρο που ακολουθεί δημοσιεύτηκε αρχικά σε 5 συνέχειες στην ιστοσελίδα του “Ξ” στις 29 και 30 Σεπτέμβρη, και στις 2, 5 και 11 Οκτώβρη

Ο μεγάλος νικητής των εκλογών της 20ης Σεπτέμβρη στο πολιτικό επίπεδο είναι ο ΣΥΡΙΖΑ του οποίου η ηγεσία πέτυχε το στόχο που είχε θέσει: να φτιάξει μια νέα κυβέρνηση μαζί με τους ANEL χωρίς την ενοχλητική αριστερή πτέρυγα του κόμματος στα πόδια της.

Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται «μεγάλη», μεγαλύτερη απ’ ό,τι στην πραγματικότητα είναι, κατ’ αρχήν λόγω της αποχής που ξεπέρασε κάθε ιστορικό προηγούμενο, με σχεδόν 1 στους 2 καταγεγραμμένους ψηφοφόρους να μην ψηφίζει (αν μαζί με την αποχή αθροιστούν τα άκυρα και τα λευκά).

Το 35,5% περίπου που πήρε ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να είναι εξαιρετικά κοντά στο 36,5% του περασμένου Γενάρη, αλλά στην πραγματικότητα συνοδεύεται από τη φυγή 320.000 ψηφοφόρων του, που αντιστοιχούν σε πάνω από 14% όσων τον είχαν ψηφίσει το Γενάρη.

Ένας στους 7 ψηφοφόρους του

ΣΥΡΙΖΑ «έφυγε», λοιπόν, αλλά επίσης σημαντικό είναι το γεγονός πως αυτοί που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ, αυτή τη φορά, το έκαναν χωρίς ενθουσιασμό αλλά σαν το «μικρότερο κακό».

Ένα «ερώτημα» για την Αριστερά γενικά

Το ποσοστό αυτό, της ιστορικά υψηλής αποχής, δείχνει πως μέσα στην κοινωνία υπάρχει ένα γενικευμένο κλίμα μαζικής αμφισβήτησης, ακόμα και αγανάκτησης, απέναντι στο πολιτικό σκηνικό συνολικά.

Το ερώτημα που πρέπει να απασχολήσει την Αριστερά (αυτήν που θέλει να ασχοληθεί σοβαρά με το θέμα και όχι απλά να καταφεύγει σε αφορισμούς) είναι γιατί η αγανάκτηση αυτή δεν κατευθύνθηκε προς την Αριστερά (δηλαδή το ΚΚΕ, τη ΛΑΕ και

την ΑΝΤΑΡΣΥΑ);

Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τη στιγμή που η ηγεσία του ποδοπάτησε τις υποσχέσεις που είχε δώσει προεκλογικά καθώς και το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη; Γιατί κέρδισε, τη στιγμή που γελοιοποίησε κάθε αναφορά στην έννοια της δημοκρατίας και στην κοινωνία και μέσα στο κόμμα (όπου ο Α. Τσίπρας δεν άφησε καν να διεξαχθεί το συνέδριο που είχε αποφασίσει η Κεντρική Επιτροπή);

Ο μεγάλος ηττημένος αυτών των εκλογών είναι η Αριστερά – όποιος δεν το αναγνωρίζει αυτό, επιλέγει να κρύβεται πίσω από το δάκτυλό του. Και μέσα στα πλαίσια της Αριστεράς η μεγάλη ηττημένη είναι η ΛΑΕ.

Αν αυτή η βασική πραγματικότητα δεν γίνει κατ' αρχήν κατανοητή, πώς θα δοθούν απαντήσεις στα προβλήματα με τα οποία είναι αντιμέτωπη η Αριστερά; Πώς θα χιστεί η Αριστερά που χρειάζεται η κοινωνία για να μπορέσει να ξεφύγει από τη μαύρη τρύπα των Μνημονίων, της ατέρμονης και χωρίς διέξοδο λιτότητας;

Τα ποσοστά του ΚΚΕ έμειναν τα ίδια (εκτός αν θεωρείται «αύξηση» το να ανέβει από το 5,47% του Γενάρη σε 5,55% τον Σεπτέμβρη) αλλά στην πραγματικότητα εμφανίζει μείωση 38.000 ψηφοφόρων περίπου – το 11% δηλαδή όσων το ψήφισαν μόλις 8 μήνες πριν! Οι 46.000 περίπου ψήφοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάθε άλλο παρά επιτυχία μπορούν να θεωρούνται και ασφαλώς δεν αποτελούν «δικαίωση» της πορείας μιας Αριστεράς που μιλά στο όνομα της ρήξης και της επανάστασης. Και βέβαια, τέλος, το 2,86% της ΛΑΕ προκάλεσε σοκ και απογοήτευση στις γραμμές της (πιο αναλυτικά για την πορεία των κομμάτων της Αριστεράς στη συνέχεια του κειμένου).

Όσοι στην Αριστερά επιχειρήσουν να ερμηνεύσουν αυτά τα αποτελέσματα

με βάση «αντικειμενικούς» παράγοντες, «αντικειμενικές αιτίες» και «αντικειμενικές συνθήκες», έχουν χάσει τη μάχη για την ανασύσταση της Αριστεράς προτού καν ξεκινήσουν να τη δίνουν.

Οι αιτίες για την ήττα της Αριστεράς είναι πρωτίστως υποκειμενικές, όσο και αν υπάρχουν ασφαλώς και αντικειμενικοί παράγοντες. Και έχουν να κάνουν πρώτα και κύρια με τα ελλείμματα, τα λάθη και τα όρια που εμφανίζουν σήμερα τα κόμματα της Αριστεράς.

Η αντικειμενική συγκυρία δεν ήταν εύκολη, ειδικά για τη ΛΑΕ – όπως θα εξηγήσουμε πιο αναλυτικά παρακάτω. Όμως, και πάλι, αντικειμενικά η ΛΑΕ μπορούσε να επιτύχει πολύ καλύτερα αποτελέσματα – είχε εξάλλου βάλει ψηλούς στόχους, όμως δεν τα κατάφερε.

Ο κύκλος του ΣΥΡΙΖΑ

Ο κύκλος του ΣΥΡΙΖΑ σαν ένα κόμμα της Αριστεράς έχει κλείσει, με την έννοια ότι έχει συντελεστεί η ποιοτική αλλαγή – κι αυτό είναι κάτι το οποίο και το «Ξ» και διάφορα ρεύματα της μέχρι πρόσφατα αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ έχουν σημειώσει. Αυτό, όμως, δεν είναι ακόμα εντελώς καθαρό σε αρκετά μεγάλα τμήματα των λαϊκών μαζών.

Το «καθήκον» που προκύπτει για τους ακτιβιστές της Αριστεράς είναι η κατανόηση ότι αυτή τη στιγμή έχει συντελεστεί ένα μεγάλο βήμα προς τα πίσω και ότι δημιουργείται ένα κενό στο χώρο της Αριστεράς.

Αυτό το κενό αντανakλάται (ή εκφράζεται) σε μια γενική απογοήτευση και οπισθοχώρηση στην κοινωνία, σε μια έλλειψη αυτοπεποίθησης καθώς και εμπιστοσύνης προς οτιδήποτε εμφανίζεται σαν «νέο» ή «διαφορετικό». Σε μεγάλα στρώματα της κοινωνίας

κυριαρχεί το «τελικά δεν μπορεί να γίνει τίποτα» ή το «όλοι ίδιοι είναι».

Η προσπάθεια να χτιστεί η μαζική Αριστερά που απαιτούν οι συνθήκες, που θα εκπροσωπεί τις αγωνίες και τους αγώνες των λαϊκών στρωμάτων και που θα δώσει διέξοδο στην τεράστια οικονομική και κοινωνική κρίση με την οποία είναι αντιμέτωπη η χώρα, πρέπει να ξεκινήσει ξανά. Πρέπει να ξεκινήσει ξανά με δεδομένο αυτό το πισωγύρισμα αλλά και με δεδομένα τα διδάγματα που προκύπτουν απ' αυτό. Με άλλα λόγια αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν αντληθούν τα συμπεράσματα από την αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ.

Το «πέραςμα του Ρουβίκωνα» από τον Α. Τσίπρα

Με την υπογραφή του 3ου Μνημονίου η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ πέρασε στην άλλη πλευρά, αυτήν του ταξικού αντιπάλου. Αυτό δεν σημαίνει πως ο ΣΥΡΙΖΑ σαν σύνολο αποτελεί αυτή τη στιγμή ένα αστικό σχηματισμό. Η πλήρης μετάλλαξη ενός πολιτικού σχηματισμού δεν είναι κάτι που γίνεται από τη μία μέρα στην άλλη, αλλά είναι διαδικασία που κρατάει καιρό.

Στη βάση του ΣΥΡΙΖΑ, και την οργανωμένη και την κοινωνική, υπάρχει

ακόμα κόσμος που τον θεωρεί ένα αριστερό κόμμα και ελπίζει πως θα βελτιώσει τις συνθήκες της ζωής του. Αυτός ο κόσμος θα απογοητευθεί την επόμενη περίοδο καθώς η πορεία στην οποία έχει θέσει το ΣΥΡΙΖΑ η ηγεσία του θα ξεκαθαρίζει στη συνείδηση πλατιών λαϊκών μαζών.

Αν αυτό έχει κάποια σημασία είναι για να τονίσουμε ότι η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει ολοκληρωθεί με τη διάσπαση της ΛΑΕ. Στην επόμενη περίοδο θα βλέπουμε νέα κομμάτια του ΣΥΡΙΖΑ να αποχωρούν, είτε σε μια βάση αποστράτευσης, είτε με τη μορφή νέων διασπάσεων και μικρών σχηματισμών. Με άλλα λόγια η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα συνεχιστεί για ένα χρονικό διάστημα ακόμα.

Το ερώτημα που τίθεται εδώ είναι αν οι διάφορες φυγόκεντρες τάσεις από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ θα καταφέρουν να σχηματίσουν κάτι κοινό και επομένως υπολογίσιμο σε μέγεθος ή αν θα καταλήξουν σε ένα νέο κατακερματισμό της Αριστεράς, σε διάφορα μικρά «κομματάκια» που δεν θα μπορέσουν να έχουν απήχηση στην κοινωνία. Ο κίνδυνος αυτός είναι πραγματικός – και το αποδεικνύουν οι πολλές σημαντικές διασπάσεις που έγιναν στο παρελθόν και από το ΚΚΕ και από το ΠΑΣΟΚ και που δεν μπόρεσαν να πετύχουν την απαιτούμενη μαζικοποίηση για να αλλάξουν τα δεδομένα στην πολιτική σκηνή και στην κοινωνία (αντίστοιχα, άπειρα παραδείγματα υπάρχουν και διεθνώς).

Το δεύτερο ερώτημα που προκύπτει, βέβαια, και που είναι και σημαντικότερο από το πρώτο, είναι το ποια θα είναι η φυσιογνωμία της (όποιας) Αριστεράς θα προκύπτει μέσα από τις φυγόκεντρες τάσεις και τις διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Με αυτά τα ζητήματα επιχειρεί να ασχοληθεί αυτό το άρθρο – με τον απολογισμό της πορείας του ΣΥΡΙΖΑ και της υπόλοιπης Αριστεράς στη διάρκεια

των προηγούμενων χρόνων και με τα διδάγματα που μπορούν να αντληθούν για το μέλλον.

Ένα πρώτο συμπέρασμα

Τα εργατικά και λαϊκά στρώματα της χώρας μας έδωσαν στα χρόνια των Μνημονίων, από το 2010 και μετά, αγώνες που άφησαν ιστορία – και μάλιστα σε διεθνές επίπεδο.

Στη συνέχεια, από το 2012 και μετά στράφηκαν αποφασιστικά στο πολιτικό επίπεδο. Απέρριψαν τα παραδοσιακά κόμματα και πήραν ένα μικρό κόμμα, ιστορικά κατηλωμένο στο 3% (τον πρώην ΣΥΝ και στη συνέχεια ΣΥΡΙΖΑ) τον ανέβασαν στο 36,5% και τον έκαναν κυβέρνηση.

Αυτό το κόμμα απέτυχε παταγωδώς να σταθεί συνεπές στις προεκλογικές του υποσχέσεις και δεσμεύσεις, καθώς και στις αρχές και αξίες της Αριστεράς.

Το κόμμα αυτό κέρδισε τις τελευταίες εκλογές (20/9/15) με τη ψήφο των λαϊκών στρωμάτων αλλά έχει ήδη κάνει το ποιοτικό βήμα για την αστικοποίησή του – τη μετατροπή του δηλαδή σε κόμμα του κατεστημένου και στην υπηρεσία των συμφερόντων της άρχουσας τάξης. Έτσι ο κύκλος γι' αυτό το κόμμα σαν κόμμα της Αριστεράς κλείνει.

Η διαδικασία αστικοποίησης του ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη προκάλεσε τη διάσπασή του και τη δημιουργία της ΛΑΕ. Όμως η ΛΑΕ απέτυχε να μπει στη Βουλή. Την επόμενη περίοδο η ΛΑΕ θα περάσει από «κρίση». Ξεκινά από χαμηλά ποσοστά και θα πρέπει να δώσει τη μάχη της επιβίωσης. Αν θα τα καταφέρει (εξαρτάται από μια σειρά πράγματα με τα οποία θα καταπιαστούμε στη συνέχεια) αυτό

είναι κάτι που θα δείξει ο χρόνος.

Από την άλλη, η υπόλοιπη Αριστερά, το ΚΚΕ και κατά δεύτερο λόγο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έδειξαν ότι δεν είναι σε θέση να αξιοποιήσουν τις δυνατότητες που τους προσφέρουν οι αντικειμενικές συνθήκες και η κρίση και διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ για να ενισχύσουν την παρουσία τους.

Στην πραγματικότητα, επομένως, μετά από 5 χρόνια Μνημονίων, η Αριστερά βρίσκεται «πεσμένη στο έδαφος». Η προσπάθεια για το χτίσιμο της μαζικής Αριστεράς που χρειάζεται η κοινωνία και απαιτούν οι συνθήκες πρέπει να ξεκινήσει ξανά από μια νέα, πιο χαμηλή βάση.

Τη στιγμή αυτή, και για ένα διάστημα, πάντως, σε χιλιάδες αγωνιστές της Αριστεράς θα κυριαρχεί το ερώτημα «μήπως τελικά η Αριστερά είναι καταδικασμένη στο μαρτύριο του Σίσυφου;». Μήπως, τελικά, πάντα «θα προσπαθεί αλλά ποτέ δεν θα τα καταφέρει»;

Η απάντηση στο ερώτημα είναι αρνητική: όχι, η Αριστερά μπορεί να τα καταφέρει φτάνει να βγάλει τα συμπεράσματα από τις προηγούμενες ήττες. Φτάνει να γίνει κατανοητό σε βάθος (ιδιαίτερα από τους αγωνιστές της βάσης) γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε και γιατί το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατάφεραν να δώσουν διέξοδο στην κοινωνία την ώρα που ο Α. Τσίπρας επιτελούσε το ιστορικό ξεπούλημα και την υποταγή στις απαιτήσεις της άρχουσας τάξης, τον Ιούλη του 2015.

Το πρώτο σημείο από το οποίο πρέπει να ξεκινήσουμε είναι το γεγονός ότι η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν προβλέψιμη – είχε προβλεφθεί και με αρκετή ακρίβεια μάλιστα.

η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και η Αριστερά που μιλά στο όνομα του Μαργ

Στη διάρκεια των προηγούμενων χρόνων διάφοροι σ. στις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ υποστήριζαν πως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει ΠΑΣΟΚ και πως η τελική έκβαση της πορείας του ήταν ακόμη ανοικτή μέσα από τις μάχες που θα δίνονταν στο εσωτερικό του.

Το «Ξ» δεν συμφωνούσε μ' αυτές τις αναλύσεις: επιμέναμε πως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ θα υποτασσόταν στις πιέσεις της άρχουσας τάξης (πως θα ακολουθούσε, δηλαδή, ένα δρόμο παρόμοιο μ' αυτόν που ακολούθησε και το ΠΑΣΟΚ) και πως ακριβώς γι' αυτό το λόγο δεν θα μπορούσε να παραμείνει ενωμένος.

Το «Ξ» προέβλεπε, με βάση την πιο πάνω ανάλυση, τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ σαν κάτι το αναπόφευκτο.

Η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν προβλέψιμη

Εκτιμήσεις τέτοιου είδους δεν αποτελούν βέβαια «προφητείες» αλλά είναι αποτέλεσμα των εργαλείων ανάλυσης που χρησιμοποιεί κανείς. Η

μαρξιστική Αριστερά, έχει από τη μια τα αναλυτικά εργαλεία του μαρξισμού κι από την άλλη την ιστορική εμπειρία, η οποία δεν είναι μόνο εθνική αλλά (οφείλει να είναι) και διεθνής. Τα εργαλεία ανάλυσης και πρόβλεψης υπάρχουν λοιπόν. Το αν τα χρησιμοποιεί κανείς ή όχι είναι θέμα επιλογής, θέμα ιδεολογικής και πολιτικής αντίληψης.

Η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ, λοιπόν, δεν θα έπρεπε να είναι κάτι που έπεσε ξαφνικά από τον ουρανό σε ανυποψίαστους ανθρώπους και προκάλεσε σοκ. Σε πάρα πολλά άρθρα του «Ξ» προβλέπαμε εξελίξεις όπως αυτές που ζήσαμε πρόσφατα.

Το Ξεκίνημα έγραφε, για παράδειγμα, το **Δεκέμβρη του 2013**:

«Η "φιλολαϊκή-αριστερή" κυβέρνηση [σημ: αυτό γραφόταν με βάση την πρόβλεψη, τότε, το Δεκέμβρη του 2013, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κέρδιζε τις εκλογές και θα έφτιαχνε κυβέρνηση συνεργασίας] θα βρεθεί έτσι κάτω από εξαιρετικά έντονες ταξικές πιέσεις. Αν αποφασίσει να υποχωρήσει στην πίεση των εργαζομένων τότε θα βρεθεί

αντιμέτωπη με το σαμποτάζ στην οικονομία από το κεφάλαιο και από την ΕΕ και την έξοδο από το ευρώ. Αν αποφασίσει να υποχωρήσει στις πιέσεις του κεφαλαίου και της ΕΕ τότε θα έρθει σε σύγκρουση με την κοινωνία και το εργατικό κίνημα, πράγμα που θα σημαίνει:

μαζική απογοήτευση μέσα σε μεγάλα τμήματα του εργατικού κινήματος και των λαϊκών στρωμάτων,

μεταφορά αυτών των αντιθέσεων μέσα στον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ με ένταση των εσωτερικών συγκρούσεων, πράγμα το οποίο θα σημαίνει διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ...»

Τον **Ιούνιο του 2014**, επτά μήνες πριν την εκλογή της πρώτης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ –ΑΝΕΛ, γράφαμε (για μια ακόμη φορά) στο Ξεκίνημα:

«Η αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να ξέρει ότι η δεξιά πτέρυγα με την υποστήριξη της άρχουσας τάξης θα δώσουν τη μάχη για τον εξοβελισμό των αριστερών ριζοσπαστικών ιδεών από το εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, όποιο και αν είναι το κόστος! Κι αυτό συμπεριλαμβάνει και τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ!». [1]

Φέτος, στις **23 Ιούνιο 2015** (αρκετές μέρες πριν το Δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη και την υποταγή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στην Τρόικα στις 13 Ιούλη) σε άρθρο με τίτλο **«Το τέλος του ΣΥΡΙΖΑ όπως τον ξέραμε»** μιλούσαμε καθαρά για την επερχόμενη διάσπαση:

«...Στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ η “μπάλα” βρίσκεται στην αριστερή του πτέρυγα. Θα κάνει το μεγάλο βήμα της καταψήφισης των προτάσεων του Αλέξη Τσίπρα όταν αυτές έρθουν στη βουλή;

Θα πάρει το ρίσκο του να βρεθεί

εκτός ΣΥΡΙΖΑ κάτω από την επίθεση που θα δεχτεί;». [2]

Η ηγετική ομάδα δεν ήξερε που πήγαινε

Η ηγετική ομάδα γύρω από τον Αλέξη Τσίπρα, στο άκουσμα τέτοιων προβλέψεων θα χλεύαζε. Γι' αυτούς, μέχρι πριν μερικούς μήνες, όλα αυτά ήταν «άνω ποταμών», γελοϊότητες μακριά από κάθε πραγματικότητα.

Αποδείχτηκε όμως πως αυτή που ήταν εκτός πραγματικότητας ήταν η ίδια η ηγετική ομάδα. Πήγε σε πόλεμο (με την Τρόικα) κραδαινοντας «νεροπίστολο» απέναντι σε «πολυβόλα», μιλώντας για «αμοιβαία επωφελή διαπραγμάτευση» τη στιγμή που οι «εταίροι» ετοιμάζανε τη γκιλοτίνα. Οι «εταίροι» παγιδέψανε την ελληνική κυβέρνηση, την σύρανε, την γελοιοποίησαν, κλείσανε και τις τράπεζες και την υποχρέωσαν σε υποταγή!

Η εξήγηση του Α. Τσίπρα για όλα αυτά είναι πως «εκβιάστηκε» και πως «δεν υπήρχε άλλη επιλογή».

Το ότι εκβιάστηκε είναι γεγονός, όμως όφειλε να ήξερε πως θα εκβιαζόταν! Μόνο και μόνο το ότι έκανε αυτή την παραδοχή, ότι δηλαδή δεν περίμενε πως ο Σόιμπλε και το ευρωπαϊκό διευθυντήριο θα εκβιάζανε την ελληνική κυβέρνηση, δείχνει πως το επιτελείο του Α. Τσίπρα πραγματικά δεν είχε ιδέα για τον πόλεμο στον οποίο πήγαινε!

Αυτό ονομάζεται πολιτική αφέλεια!

Το δε επιχείρημα πως «δεν υπήρχε άλλη επιλογή» και πως «δεν κατατέθηκε άλλη πρόταση», απλά είναι ψέμα.

Υπήρχε εναλλακτική πρόταση, αλλά

[1] Διαβάστε στο xekinima.org: «Τι γίνεται στον ΣΥΡΙΖΑ – Η σημασία του κειμένου των 53», 18/6/2014
[2] Διαβάστε στο xekinima.org: «Το τέλος του ΣΥΡΙΖΑ όπως τον ξέραμε», 23/06/2015

η ηγεσία Τσίπρα δεν ήθελε να την ακολουθήσει. Εναλλακτικές προτάσεις είχαν κατατεθεί από μεγάλο κομμάτι της Αριστεράς. Το «Ξ» εξηγούσε εδώ και χρόνια ότι υπήρχε εναλλακτική στο δρόμο των Μνημονίων η οποία

περνούσε μέσα από τη σύγκρουση με την ΕΕ και την υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού διεθνιστικού προγράμματος [δείτε ενδεικτικά 3, 4, 5, 6, 7]. Συνοπτικά οι προτάσεις του «Ξ» επαναλαμβάνονται στο τέλος του παρόντος κειμένου.

Το θέμα δεν είναι μόνο ο Τσίπρας...

Το θέμα όμως δεν είναι μόνο το τι έκανε η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, είναι και το τι έκανε το κομμάτι εκείνο της Αριστεράς το οποίο μιλά στο όνομα του μαρξισμού και το οποίο όφειλε να μπορεί να εκτιμήσει πού θα κατέληγε ο Τσίπρας, όφειλε να προετοιμαστεί για αυτό το ενδεχόμενο ώστε να αποφευχθεί η ήττα που τελικά δεν αποφεύχθηκε.

Η αδυναμία των κύριων δυνάμεων της εκτός ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς, κύρια του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δηλαδή, να προβλέψουν την υποταγή της ηγεσίας

και να προετοιμαστούν σωστά για τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ μεταφράζεται, τελικά, σε κόστος για την ίδια αυτήν Αριστερά.

Γιατί αν τα κόμματα της Αριστεράς, που μιλούν στο όνομα του Μαρξισμού, της επανάστασης και του σοσιαλισμού, μπορούσαν να κατανοήσουν την πραγματική διάσταση της σύγκρουσης στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ θα έπρεπε να είχαν τοποθετηθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ελκύσουν τις αριστερές δυνάμεις που θα φεύγανε (αναπόφευκτα, επαναλαμβάνουμε) από τον ΣΥΡΙΖΑ όταν η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ θα υποτασσόταν στους Τρούκάνους.

Θα μπορούσε το ΚΚΕ, για παράδειγμα, αν ήταν ένα πραγματικά μαρξιστικό, επαναστατικό κόμμα, όπως λέει πως είναι, **να απευθύνεται με συντροφικό και φιλικό τρόπο στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ**, να τους προειδοποιεί ότι η ηγεσία τους κάποια στιγμή θα ξεπουλούσε όλα όσα τους υποσχόταν, **να χτίζει μαζί με αυτό τον κόσμο κοινά μέτωπα πάλης**, έτσι ώστε στη φάση της διάσπασης του ΣΥΡΙΖΑ να προκύψει μια ένωση των δυνάμεων αυτών, με βάση μάλιστα τις αρχές και το πρόγραμμα του ΚΚΕ, αφού αυτά θα είχαν δοκιμαστεί και επιβεβαιωθεί στην πραγματική ζωή. Θα μπορούσε να προκύψει, έτσι, ένας νέος μαζικός φορέας της Αριστεράς.

Κάτι τέτοιο θα επέτρεπε στην Αριστερά (συνολικά) να μπει σε αντεπίθεση και να μετατρέψει την υποταγή του Τσίπρα σε μαζική άνοδο της Αριστεράς που μιλά στο όνομα του μαρξισμού και της επανάστασης – αντί του κατακερματισμού και του αδιεξόδου που βλέπουμε σήμερα.

[3] Διαβάστε στο xekinima.org: «4 + 2 βήματα που “έπρεπε να είχαν γίνει χτες”!», 25/6/2015

[4] Διαβάστε στο xekinima.org: «“The game is over” – αλλά ο Αλ. Τσίπρας δεν θέλει να το καταλάβει», 26/6/2015

[5] Διαβάστε στο xekinima.org: «Συμπεράσματα, προοπτικές, καθήκοντα – μέρος α’», 28/7/2015

[6] Διαβάστε στο xekinima.org: «Συμπεράσματα, προοπτικές, καθήκοντα – μέρος β’», 29/7/2015

[7] Διαβάστε στο xekinima.org: «“Μα είναι δυνατόν να μην είχαν σχέδιο;”», 17/7/15

Αν το ΚΚΕ είχε μια τέτοια λογική τα αποτελέσματα θα ήταν θεαματικά. Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έστω είχε αυτή την προσέγγιση τα αποτελέσματα, και πάλι θα ήταν εξαιρετικά καλύτερα από την εικόνα που έχουμε σήμερα.

Μέσα στη γενική υποχώρηση της Αριστεράς, από την άλλη, ο μεγάλος χαμένος από τις εξελίξεις είναι η ΛΑΕ. Ενώ σαν Αριστερή Πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ ήλεγχε το 1/3 περίπου των κομματικών οργάνων, και ενώ συσπειρώσε το μεγαλύτερο αριθμό οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που κατάφερε ποτέ να συσπειρώσει κανείς (συνολικά γύρω στις 15) έμεινε εκτός βουλής.

Είναι εντελώς ξεκάθαρο ότι η ΛΑΕ έκανε, «κάπου», ένα πολύ σοβαρό λάθος. Αν αυτό εντοπιστεί και διορθωθεί τότε οι δυνατότητες που έχει είναι τεράστιες. Αν δεν υπάρχει διόρθωση πορείας, η ΛΑΕ θα αποτύχει.

Η (διεθνής) οικονομική κρίση και η μαρξιστική Αριστερά

Από το 2009 και μετά ξεκίνησε η πιο μεγάλη οικονομική κρίση στη σύγχρονη ιστορία της χώρας. Από το 2010 είχαμε την κάθοδο της Τρόικα και το ξεκίνημα της πιο βάρβαρης επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο που «έζησε» ποτέ «ανεπτυγμένη» χώρα στον πλανήτη σε καιρό ειρήνης.

Η κρίση αυτή δεν ήταν απλά κρίση του ελληνικού χρέους, όπως έχουμε γράψει πάρα πολλές φορές στο Ξεκίνημα. Ήταν και παραμένει κρίση του καπιταλιστικού συστήματος η οποία είχε ξεκινήσει το 2007 από την αγορά κατοικίας στις ΗΠΑ, μετά επεκτάθηκε στο τραπεζικό σύστημα των ΗΠΑ (που είχαν χορηγήσει τα μαζικά στεγαστικά

δάνεια σε καταναλωτές που δεν είχαν τη δυνατότητα να τα αποπληρώσουν) και στη συνέχεια έγινε διεθνής και πήρε το χαρακτήρα της «κρίσης χρέους». Η κρίση αυτή, 8 χρόνια μετά, ακόμα συνεχίζεται, όπως δείχνουν οι τελευταίες εξελίξεις στις αναδυόμενες οικονομίες, ιδιαίτερα την Κίνα, και τη δραματική πτώση του διεθνούς εμπορίου.

Η κρίση του καπιταλισμού, ιδιαίτερα όταν είναι τόσο βαθιά όσο η σημερινή είναι η ώρα που περιμένουν οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς. Το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μιλούν στο όνομα του Μαρξισμού και της επαναστατικής Αριστεράς. Πρέπει να απαντήσουν στο ερώτημα:

- **γιατί ενώ το σύστημα αντιμετωπίζει την πιο βαθιά κρίση του από τη δεκαετία του 1930, όπως επίσημα αναγνωρίζουν όλοι οι οικονομολόγοι του συστήματος,**

- **γιατί ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ αλλάζει ταξικό στρατόπεδο και αντιμετωπίζει κρίση ταυτότητας και πολλαπλή διάσπαση,**

- **γιατί ενώ το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ που περιμένανε αυτές ακριβώς τις εξελίξεις για να δυναμώσουν,**

εξακολουθούν να βρίσκονται καθηλωμένα σε πολύ χαμηλά ποσοστά, με την απήχησή τους στην κοινωνία να μειώνεται αντί να αυξάνεται;

Παράνοια;

Ενώ το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν στην πραγματικότητα υποστεί μια ήττα, αρνούνται να αναγνωρίσουν την πραγματικότητα και να βγάλουν τα απαιτούμενα συμπεράσματα!

Διαβάζουμε στην απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, στο Ριζοσπάστη, την επομένη των εκλογών:

«Το Κόμμα συγκέντρωσε ποσοστό 5,6% και διατήρησε τους 15 βουλευτές του. Αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα εκφράζει το συνολικό αρνητικό ταξικό συσχετισμό δυνάμεων, τη γενικότερη υποχώρηση του εργατικού λαϊκού κινήματος σε συνθήκες βαθιάς καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, το επίπεδο της ταξικής πάλης στη χώρα μας και διεθνώς.»[8]

Έτσι, σύμφωνα με την ηγεσία του ΚΚΕ, το εκλογικό αποτέλεσμα αντανάκλα την υποχώρηση του εργατικού λαϊκού κινήματος. Ούτε καν κάποια υποψία αναζήτησης κάποιου πιθανού λάθους που θα έπρεπε να διορθωθεί από το κόμμα.

Αυτό που επίσης δεν λέει η ανακοίνωση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ είναι ότι η απήχηση του κόμματος μειώνεται από χρόνο σε χρόνο ή από εκλογές σε εκλογές. Αυτό είναι ένα θέμα εξαιρετικής σημασίας και πρέπει να είναι κανείς «αλλού» για να μην το σημειώνει. Θα ασχοληθούμε μ' αυτό στη συνέχεια του κειμένου.

Παρόμοιος είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει το ζήτημα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στην απόφαση της Κεντρικής συντονιστικής της Επιτροπής για το

αποτέλεσμα των εκλογών διαβάζουμε:

«Οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου διεξήχθησαν στο έδαφος του ασφυκτικού πλαισίου που διαμόρφωσε η νέα μνημονιακή συμφωνία που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ...

»...Οι παραπάνω εξελίξεις δημιουργούν έναν αρνητικό πολιτικό συσχετισμό δύναμης, που αποτυπώθηκε και στο κοινοβουλευτικό αποτέλεσμα των εκλογών της 20ης Σεπτεμβρίου.

» Η εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ- ΕΕΚ ... κατάφερε να αυξήσει το ποσοστό της και να αυξηθεί σε απόλυτο αριθμό ψήφων, παρά τον αποκλεισμό της από τη δημόσια συζήτηση...

» Το εκλογικό αποτέλεσμα ... αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για την αντι-ΕΕ αντικαπιταλιστική αριστερά, που έδωσε μια δύσκολη μάχη μέσα σε ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα...»[9]

Πόσο δείχνουν αυτού του είδους οι αναλύσεις μια γειωμένη, ρεαλιστική και ισορροπημένη αντίληψη για το τι πραγματικά συμβαίνει; Ας δούμε λίγο πιο αναλυτικά κάποιους αριθμούς.

[8] 902.gr: «Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ για το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών της 20ής Σεπτεμβρίου 2015», 21/9/2015

[9] Εκτίμηση της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το εκλογικό αποτέλεσμα, 23/09/2015, antarsya.gr/node/3511

20η Σεπτέμβρη: η αριθμητική του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΚΚΕ – συγκρίσεις εκλογικών αποτελεσμάτων

Στις εκλογές της 20ης Σεπτέμβρη το ΚΚΕ πήρε 301.600 ψήφους και 5,55% και εμφανίζεται ικανοποιημένο.

Σε σχέση με τις εκλογές της 25ης Γενάρη (2015) όμως, έχασε κοντά στις 37.000 ψήφους: είχε πάρει 338.188 αλλά κράτησε τα ίδια περίπου ποσοστά λόγω της αυξημένης αποχής.

Αν πάμε ακόμα πιο πίσω, θα δούμε ότι υπάρχει μια βασική τάση διαρκούς μείωσης των δυνάμεων (και σαν ποσοστά και σαν απόλυτοι αριθμοί) του ΚΚΕ.

Για παράδειγμα αν πάμε 11 χρόνια πίσω, στις γενικές εκλογές του 2004, θα δούμε ότι το ΚΚΕ ψήφισαν 436.000 ψηφοφόροι. Το 2004 δεν υπήρχε κρίση, αντίθετα στην οικονομία «έπεφτε» πολύ χρήμα λόγω και των Ολυμπιακών. Όμως ανάμεσα στο τότε και το σήμερα, και παρά τη μεσολάβηση της τρομακτικής κρίσης που ο ελληνικός λαός βιώνει, το ΚΚΕ έχασε περίπου 135.000 ψήφους – που αντιστοιχούν στο 31% (!!!) των τότε ψηφοφόρων του.

Αν πάμε ακόμα πιο πίσω στα σκληρά χρόνια της δεκαετίας του '90 (κατάρρευση Σοβιετικής Ένωσης και διπλή διάσπαση ΚΚΕ) στις εκλογές για παράδειγμα του 1996 είχε πάρει 380.000 ψήφους! Σε σχέση με τότε, δηλαδή, το σημερινό ΚΚΕ έχασε το 20% των ψηφοφόρων του – περίπου 80.000 ψήφους.

Αν κάνουμε συγκρίσεις ποσοστών (που δεν είναι οι πιο σωστές για ένα κόμμα της Αριστεράς, πιο σωστή είναι η σύγκριση απόλυτων αριθμών ψήφων) και έρθουμε σε πιο πρόσφατες αναμετρήσεις, θα δούμε ότι στις εκλογές του Μάη του 2012 είχε πάρει 8,48%, στις εκλογές του 2009 είχε πάρει 7,54%, ενώ στις 20 Σεπτέμβρη 5,55%.

Το συμπέρασμα είναι καθαρό. Όπως και να μετρήσουμε την απήχηση του ΚΚΕ αυτή μειώνεται διαρκώς.

Με τον ερχομό της κρίσης μάλιστα, το 2009, που θα έπρεπε να είναι η ώρα της «απογείωσης» του, το ΚΚΕ όχι μόνο δεν κέρδισε, αλλά έχασε ακόμα περισσότερο, σε μια διαρκή πορεία συρρίκνωσης δυνάμεων.

Πολλά στελέχη και μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ περιμένανε την αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ σαν «μάννα εξ ουρανού». Εκτιμώντας ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα αποτύγγανε κάποια στιγμή, περιμένανε τη μαζικοποίηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με ραγδαίους ρυθμούς.

Αντί γι' αυτό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διασπάστηκε, χάνοντας την ΑΡΑΝ, την ΑΡΑΣ και τη συνεργασία της με το Σχέδιο Β' (ΜΑΡΣ). Οι δυνάμεις αυτές επέλεξαν να ενταχθούν στη ΛΑΕ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμφανίζεται ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα της 20ης Σεπτεμβρη, όπως αναφέραμε προηγουμένως αλλά αν δούμε τη γενική πορεία των ποσοστών της, νομίζουμε πως δεν θα έπρεπε.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε πάρει για παράδειγμα στις εκλογές του Μάη του 2012, 75.500 ψήφους περίπου και 1,19%. Τρία χρόνια μετά πέφτει στις 46.000 ψήφους και σε ποσοστό 0,85%. Στις ευρωεκλογές του Μαΐου του 2014 είχε πάρει ένα παρόμοιο αριθμό ψήφων και ποσοστών: 0,72% και 41.299 ψήφους.

Σε μακροχρόνια βάση δεν υπάρχει η δυνατότητα συγκρίσεων καθώς η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλάζει σύνθεση και όνομα κατά περιόδους (στις τελευταίες εκλογές για παράδειγμα είχε συνεργαστεί με το ΕΕΚ, πιο παλιά οι βασικές δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συσπειρώνονταν στο ΜΕΡΑ, μετά στο ΕΝΑΝΤΙΑ κοκ).

Η εικόνα και η τάση είναι πάντως καθαρή: οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αντιμέτωπες με την πιο καταστροφική οικονομική κρίση, την πιο βάρβαρη επίθεση ενάντια στην κοινωνία και τις πιο μεγάλες ανατροπές στο πολιτικό επίπεδο, συνεχίζουν να παραμένουν στο περιθώριο της κοινωνίας.

Κάπου υπάρχει λάθος, λοιπόν, κι όποιος δεν το βλέπει απλά εθελουφλεί.

Τα βασικά «λάθη» που εξηγούν τα αρνητικά αποτελέσματα των ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι κοινά και στους δύο σχηματισμούς, παρότι εμφανίζονται με πιο καθαρό τρόπο και πιο έντονα στο ΚΚΕ.

ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμφανίζονται να θεωρούν ότι για να χτίσεις τις δυνάμεις της «σοσιαλιστικής επανάστασης» αυτό που χρειάζεται να κάνεις είναι:

- να καταγγέλλεις όσους δεν συμφωνούν μαζί σου σαν «ρεφορμιστές» και «προδότες»

- να αρνείσαι, γι' αυτό το λόγο, οποιαδήποτε συνεργασία μαζί τους σε βαθμό που ούτε σε κοινή πορεία να μην κατεβαίνεις

- να τοποθετείσαι (με αιτήματα και συνθήματα) πάντα πιο «αριστερά» από κάθε άλλο σχηματισμό της Αριστεράς ώστε να δείχνεις σε όλους ότι «εγώ είμαι ο πιο αριστερός» άσχετα αν αυτό που «φωνάζεις» μπορεί να μην έχει καμία σχέση με τις πραγματικές ανάγκες και με τη συνείδηση των εργατικών στρωμάτων και της κοινωνίας

- και να τονίζεις με κάθε τρόπο και σε κάθε τόνο ότι δεν έχει νόημα οποιοδήποτε μέτρο υπέρ των εργαζομένων στα πλαίσια του συστήματος γιατί το μόνο πράγμα που έχει νόημα είναι η ανατροπή και η επανάσταση.

Τα θέματα αυτά δεν είναι κάτι καινούργιο. Είναι τα βασικά χαρακτηριστικά αυτού που στη μαρξιστική ορολογία ονομάζεται «σεχταρισμός» ενάντια στον οποίο πολέμησαν και μάλιστα πολύ σκληρά, όλοι οι κλασσικοί του μαρξισμού, ξεκινώντας από το Μάρξ και τον Ένγκελς και φτάνοντας στο Λένιν, τον Τρότσκι και τη Ρόζα Λούξεμπουργκ.

«Μεταβατικό Πρόγραμμα» και «Ενιαίο Μέτωπο»

Στην ορολογία της Κομμουνιστικής Διεθνούς την οποία (Κομμουνιστική Διεθνή) δημιούργησαν οι Μπολσεβίκοι μετά τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης το 1917, το θέμα του σεχταρισμού αφορά σε μεγάλο βαθμό (αλλά όχι μόνο) την άρνηση ή εγκατάλειψη δύο βασικών πυλώνων του μαρξισμού: του «Μεταβατικού Προγράμματος» και της «τακτικής του ενιαίου εργατικού μετώπου».

Το «Μεταβατικό Πρόγραμμα» επιτρέπει στους μαρξιστές (επαναστάτες σοσιαλιστές ή κομμουνιστές) να προσεγγίσουν τις λαϊκές μάζες, ξεκινώντας από τις πρακτικές ανάγκες τους και από το επίπεδο της συνείδησης τους, καταθέτοντας ένα πακέτο προτάσεων, πολιτικών αιτημάτων και μορφών πάλης, που να λειτουργεί σαν «γέφυρα» για τη μετάβαση από το σάπιο και σε κρίση καπιταλιστικό σύστημα στην εργατική-λαϊκή εξουσία και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Το «Ενιαίο Μέτωπο» μεταφράζεται στην ανάγκη συνεργασίας των δυνάμεων που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα και τα λαϊκά στρώματα, με άλλα λόγια την Αριστερά (στα σημεία τα οποία συμφωνούν, διατηρώντας παράλληλα τις διαφωνίες και την ανεξαρτησία τους).

Κρίσιμη σημασία

Οι δυο αυτοί πυλώνες έχουν κρίσιμη σημασία. Τόσο κρίσιμη που είναι σωστό να πούμε το εξής: Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα για κάποιο κόμμα της Αριστεράς που δεν υιοθετεί τη μεθοδολογία του Μεταβατικού Προγράμματος και του Ενιαίου Μετώπου, να πετύχει τους στόχους της κοινωνικής απελευθέρωσης, της σοσιαλιστικής επανάστασης και της εργατικής δημοκρατίας!

Γιατί αυτό; Γιατί, ξεκινώντας από τα βασικά, για να μπορέσει η κοινωνία να απελευθερωθεί από τα δεσμά του καπιταλισμού πρέπει η Αριστερά να τεθεί επικεφαλής αυτού του αγώνα και για να το καταφέρει αυτό θα πρέπει να κερδίσει τις μάζες των εκατομμυρίων εργαζομένων, ανέργων κλπ με το μέρος της και στη βάση των σοσιαλιστικών-επαναστατικών πολιτικών και προτάσεων. Για να το καταφέρει αυτό θα πρέπει:

- Να μπορέσει να «μιλήσει» τη γλώσσα των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων. Πρέπει να μπορεί να μετατρέψει την ιδέα της επανάστασης σε συγκεκριμένα και πρακτικά πολιτικά αιτήματα και συγκεκριμένες και πρακτικές δράσεις και μορφές πάλης. Αυτή είναι η «τέχνη» της μεταβατικής μεθόδου και του Μεταβατικού Προγράμματος την οποία δείξαν στην πράξη οι Μπολσεβίκοι. Σε αντίθετη περίπτωση οι εργατικές μάζες δεν πρόκειται να δώσουν σημασία στα «επαναστατικά» καλέσματα απ' οπουδήποτε και αν προέρχονται.

- Να είναι μπροστά στην ενωτική πάλη των λαϊκών στρωμάτων. Τα εργατικά και λαϊκά στρώματα καταλαβαίνουν μέσα από την εμπειρία τους ότι χωρίς ενότητα των δυνάμεών τους δεν μπορούν να καταφέρουν τίποτα – είτε πρόκειται για μια απεργία στο χώρο τους, είτε πρόκειται για μια

διαδήλωση που αν δεν είναι μαζική δεν θα ασκήσει καμία αποτελεσματική πίεση, είτε πρόκειται για την πάλη ενάντια στους φασιστές, είτε, τέλος, πρόκειται για την κατάληψη της εξουσίας. Με βάση αυτή την κατανόηση τα εργατικά και λαϊκά στρώματα θα στρέψουν με τον πιο απλό και φυσικό τρόπο την πλάτη τους σε κάθε κόμμα που στρέφει την πλάτη στη δική τους ενωτική πάλη υποσκάπτοντας, έτσι, τον αγώνα τους.

Άλλο κυβερνητική εξουσία κι άλλο κοινωνική απελευθέρωση και σοσιαλισμός

Υπάρχει περίπτωση κάποιο κόμμα της Αριστεράς να αναλάβει την κυβερνητική εξουσία χωρίς να υιοθετεί την πιο πάνω μεθοδολογία, το μεταβατικό Πρόγραμμα και το Ενιαίο Μέτωπο;

Ασφαλώς υπάρχει. Δεν μιλάμε όμως για το αν μπορεί κάποια «Αριστερά» κάποιου είδους να κατακτήσει με «κάποιο τρόπο» την εξουσία, μιλάμε για τη δυνατότητα της Αριστεράς να φέρει σε πέρας την κοινωνική επανάσταση και την κοινωνική απελευθέρωση – να δημιουργήσει δηλαδή συνθήκες εργατικής εξουσίας και δημοκρατίας, πραγματικού, δημοκρατικού και ελεύθερου σοσιαλισμού.

Περιπτώσεις φορέων της Αριστεράς που βρέθηκαν σε θέση εξουσίας είναι κατ' αρχήν αυτές των αριστερών-ρεφορμιστικών κομμάτων όπως ήταν το ΠΑΣΟΚ παλιά και ο ΣΥΡΙΖΑ πολύ πρόσφατα. Παρόμοιες περιπτώσεις είχαμε σε προηγούμενες δεκαετίες, διεθνώς, από τους «Σοσιαλιστές»

αλλά και τους «Ευρωκομμουνιστές» (με χαρακτηριστικά παραδείγματα των τελευταίων, το ιταλικό και το γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα). Τα αποτελέσματα από την πορεία αυτού του είδους της Αριστεράς τα έχουμε δει.

Απότησκοπιά της μη-ρεφορμιστικής Αριστεράς όμως υπήρξαν και οι περιπτώσεις αντάρτικων κινήσεων (μαοϊκής βασικά κατεύθυνσης) που καταλάβανε την εξουσία με ένοπλα μέσα. Τέτοιου είδους κινήματα, που μάχονται ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό χρειάζονται υποστήριξη, αλλά αυτή πρέπει να είναι μια κριτική υποστήριξη. Ας δούμε που οδηγούν αυτά τα αντάρτικα όταν καταλαμβάνουν την εξουσία: Σε στρατιωτικές ή/και μονοκομματικές δικτατορίες του ενός ή του άλλου είδους· σε διαδικασίες καπιταλιστικής παλινόρθωσης όπως βλέπουμε ήδη σε πολύ προχωρημένο στάδιο στην Κίνα και σε αρχική μορφή στην Κούβα· σε ανάληψη της εξουσίας και στη συνέχεια κατάρρευση όπως στο Νεπάλ [10] πριν μερικά χρόνια· ή, τέλος, σε παρανοϊκά καθεστώτα τύπου Κιμ Γιονγκ Ιλ στη Βόρεια Κορέα ή πιο παλιά το καθεστώς του Πολ Ποτ στην Καμπότζη.

Σταλινισμός – η ταφόπλακα στη μεθοδολογία του Λένιν

Μετά το θάνατο του Λένιν το κόμμα των Μπολσεβίκων οδηγήθηκε στον ιδεολογικό και πολιτικό εκφυλισμό από το Στάλιν. Όλες οι πραγματικά επαναστατικές παραδόσεις του Λενινισμού εγκαταλείφθηκαν.

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα και το Ενιαίο Μέτωπο πετάχτηκαν στα σκουπίδια από τη σταλινική γραφειοκρατία, καταργώντας κάθε

[10] Διαβάστε στο xekiniima.org: «Ποιός δρόμος για το Νεπάλ;»

στοιχείο δημοκρατίας και στη Σοβιετική Ένωση, στο ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα και στην Κομμουνιστική Διεθνή. Υπερασπιστής αυτών των ιδεών έμεινε ο Λέων Τρότσκι, με τον οποίο είναι, τελικά, ταυτισμένες οι πιο πάνω έννοιες.

Ο Στάλιν δεν αρκέστηκε στο να αλλοιώσει το νόημα του Μπολσεβικισμού και του Λενινισμού – προσπάθησε να προχωρήσει και στην εξόντωση της μνήμης. Στις δίκες της Μόσχας το 1937 [11] προχώρησε στη φυσική εξόντωση όλων των ιστορικών στελεχών της επανάστασης του '17 κατηγορώντας τους σαν πράκτορες του Χίτλερ (σημ: σύντομα μετά απ' αυτό, το 1939, ο Στάλιν προχώρησε μαζί με τον Χίτλερ στο σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ). Ο μόνος που είχε διαφύγει από τους δήμιους του Στάλιν ήταν ο Τρότσκι που ζούσε εξόριστος στο Μεξικό, μέχρι το 1940 που δολοφονήθηκε από το Στάλιν. Έτσι εξοντώθηκε και ο τελευταίος ζωντανός από τους ηγέτες του 1917.

Αν κάνουμε την πιο πάνω σύντομη ιστορική αναφορά είναι για να δείξουμε ότι η συγκεκριμένη πολιτική συμπεριφορά των ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει πέσει από τον ουρανό. Είναι απόρροια του σταλινισμού ο οποίος διαπερνά και τους δύο σχηματισμούς.

Δυστυχώς στην ελληνική Αριστερά η παρουσία του σταλινισμού είναι πάρα πολύ έντονη στη μεγάλη πλειοψηφία των οργανώσεων της. Η εξήγηση γι' αυτό βρίσκεται στο πολύ μεγάλο βάρος που έχει ο σταλινισμός στην ιστορία της ελληνικής Αριστεράς, λόγω του ρόλου που έπαιξε το ΚΚΕ ιστορικά, καθώς και των πολλών διασπάσεων που προήλθαν απ' αυτό.

Ειδικά στη σημερινή συγκυρία η πολιτική συμπεριφορά του ΚΚΕ αποτελεί πιστό αντίγραφο της «3ης περιόδου» της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ανάμεσα στο 1928 και το 1933. Δεν υπάρχει χώρος για την ανάπτυξη αυτού του θέματος στα πλαίσια αυτού του άρθρου, ίσως σε κάποιο επόμενο. [12]

Στο ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ απαιτείται πλήρης επανεξοπλισμός

Το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν αποτύχει να καλύψουν το κενό στην ελληνική Αριστερά και την ελληνική κοινωνία. Θα συνεχίσουν να αδυνατούν να καλύψουν αυτό το κενό αν συνεχίσουν με τις ίδιες αντιλήψεις. Αν θέλουν να ξεφύγουν από το φαύλο κύκλο στον οποίο βρίσκονται πρέπει να «ανακαλύψουν» βασικούς πυλώνες του Μαρξισμού, όπως το Μεταβατικό Πρόγραμμα και το Ενιαίο Μέτωπο. Αυτό δεν είναι κάτι εύκολο. Γιατί σημαίνει ότι θα πρέπει να προσπαθήσουν να επιστρέψουν στις ρίζες, να πετάξουν από πάνω τους τα σταλινικά χαρακτηριστικά που τους διαπερνούν και να επανεξοπλιστούν ιδεολογικά και πολιτικά. Θα μπορούσαν να περάσουν μέσα από μια τέτοια εσωτερική μεταμόρφωση; Οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο, δυστυχώς, είναι πολύ λίγες.

Αυτό σημαίνει πως η πάλη για να χτιστεί η μαζική Αριστερά που απαιτούν οι συνθήκες θα συνεχίσει να είναι δύσκολη και να έχει πολύ δρόμο μπροστά της.

[11] Διαβάστε στο xekinima.org: «Δίκες της Μόσχας: ο σταλινικός μεσαιώνας», 1/7/2006

[12] Διαβάστε στο xekinima.org: «Στην υπεράσπιση του Τρότσκι (κι ενάντια στις κατηγορίες περί “νεοτροτσκισμού” για το ΚΚΕ) - α’, 19/5/2013

«Λαϊκή Ενότητα» – η σκληρή πραγματικότητα των εκλογών της 20/9

Το αποτέλεσμα της Λαϊκής Ενότητας (ΛΑΕ) αποτέλεσε σοκ για τα στελέχη της, τα οποία ξεκίνησαν προσβλέποντας (αρχικά, παρότι στη συνέχεια μετρίασαν τις προσδοκίες τους) ακόμα και σε διψήφια ποσοστά και σοβαρή παρουσία στη νέα Βουλή.

Η ΛΑΕ αποτέλεσε την ελπίδα χιλιάδων οργανωμένων μελών και δεκάδων χιλιάδων ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ για να δοθεί μια απάντηση στην υποταγή του Α. Τσίπρα στην Τρόικα και στη διάλυση της εσωκομματικής δημοκρατίας από την ηγετική ομάδα γύρω από αυτόν. Η αποτυχία της ΛΑΕ να μπει στη Βουλή αποτέλεσε σοβαρό πλήγμα όχι μόνο για την ίδια αλλά και για σημαντικές δυνάμεις στην υπόλοιπη Αριστερά, που έλπιζαν σε μια κάποιου είδους «αναγέννηση» στο χώρο.

Πόσο αντικειμενικό, πόσο υποκειμενικό;

Βασικά ηγετικά στελέχη της ΛΑΕ, εκπροσωπώντας την «παλιά» (από την εποχή που ήταν στο ΣΥΡΙΖΑ) Αριστερή Πλατφόρμα, αποδίδουν

την αποτυχία σε αντικειμενικές αιτίες: τον περιορισμένο χρόνο για εκλογική εκστρατεία, την επίθεση που δέχτηκε η ΛΑΕ από το κατεστημένο και τα Μίντια, την απογοήτευση του κόσμου γενικά από την υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ κοκ.

Σε όλα αυτά ασφαλώς υπάρχει μια μεγάλη δόση αλήθειας.

Αυτό όμως που δεν έχουμε δει σε κανένα σημείο είναι κάποιου είδους αυτοκριτική για το αποτέλεσμα, κάποιου είδους σοβαρό προβληματισμό έστω, για την περίπτωση να έγιναν «λάθη» από τη μεριά της ηγεσίας της ΛΑΕ, «λάθη» που να ευθύνονται για το αποτέλεσμα.

Η απουσία αυτοκριτικής αντιμετώπισης του αποτελέσματος αποτελεί κακό ξεκίνημα. Αν υπάρχει σωστή ανάλυση, θέσεις και προτάσεις, οι 155.000 υποστηρικτές της ΛΑΕ μπορούν να αποτελέσουν μια πολύ ισχυρή δύναμη, που σε σχετικά σύντομο χρόνο να προκαλέσει μεγάλες ανατροπές. Αν δεν υπάρχει σωστή ανάλυση και θέσεις, οι 155.000 μπορούν να «περιθωριοποιηθούν» και έτσι να αποτύχει η προσπάθεια να καλυφθεί το

κενό που υπάρχει στην Αριστερά μετά την υποταγή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι αντικειμενικές δυσκολίες στις οποίες αναφέρονται τα ηγετικά στελέχη της ΛΑΕ όντως υπήρξαν. Αλλά ήταν από πριν γνωστές και δεδομένες και δεν μπορούν να αποτελέσουν την εξήγηση, ειδικά τη μόνη εξήγηση, για το αποτέλεσμα.

Η ΛΑΕ ήταν σχετικά καλά, ικανοποιητικά θα λέγαμε, προετοιμασμένη για το πιεστικό χρονοδιάγραμμα και την επερχόμενη σύγκρουση με την πλειοψηφία στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Το «Αριστερό Ρεύμα» του ΣΥΝ (ιστοσελίδα ΙΣΚΡΑ) και το «Κόκκινο Δίκτυο» (RProject) που μαζί αποτελούσαν τις κύριες δυνάμεις της Αριστερής Πλατφόρμας του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ήδη «σε θέση μάχης» αρκετά νωρίς, έχοντας έντονες «ανησυχίες» για το που το πήγαινε ο Τσίπρας.

Είχαν μάλιστα έγκαιρα γίνει οι επαφές με τις υπόλοιπες 15 περίπου οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που συναποτελούν σήμερα, μαζί με την «παλιά» Πλατφόρμα, τη ΛΑΕ, από τις αρχές Αυγούστου. Ενδεικτικά, το πρώτο κείμενο που «έδειχνε» προς την κατεύθυνση ενός νέου πολιτικού φορέα είχε ήδη εμφανιστεί δημόσια από τις 13 Αυγούστου.

Σε ό,τι αφορά τα ΜΜΕ βέβαια δεν θα μπορούσε να περιμένει κανείς τίποτε άλλο, ο ρόλος τους είναι γνωστός και δεδομένος. Δεν μπορείς, επομένως, να κατηγορείς τον εχθρό σου για την προσπάθειά του να σε βλάψει!

Αξιζει όμως να θυμηθούμε και το γεγονός ότι (με δεδομένο τον εχθρικό ρόλο των ΜΜΕ και των εταιρειών δημοσκόπησης) οι πρώτες δημοσκοπήσεις δίνανε στη ΛΑΕ πολύ πιο ψηλά ποσοστά (διπλάσια ή και τριπλάσια) από αυτά που τελικά πήρε.

Υπήρξε μια σαφής πτωτική τάση στα ποσοστά της ΛΑΕ – αυτό δεν το

λέμε μόνο με βάση τις δημοσκοπήσεις αλλά και με βάση τις διαπιστώσεις των μελών του «Ξ» που παρέμβαιναν σε πάρα πολλούς χώρους και με βάση τα μηνύματα αποστασιοποίησης που παίρναμε σχετικά με τη ΛΑΕ από πολύ κόσμο που αρχικά την έβλεπε θετικά.

Υπήρξαν λοιπόν ελλείμματα και λάθη. Σ' αυτά θα αναφερθούμε στη συνέχεια, με βασική επιδίωξη τη διόρθωσή τους, ακριβώς γιατί η «υπόθεση» της ΛΑΕ δεν αφορά μόνο την ίδια αλλά την Αριστερά συνολικά και την κοινωνία.

Η υποτίμηση των δυσκολιών από την «έξοδο»

Κατ' αρχήν υπήρξε, όπως όλα δείχνουν, υποτίμηση των δυσκολιών που συνεπάγεται η έξοδος μιας μειοψηφούσας αντιπολιτευτικής τάσης από ένα μαζικό κόμμα.

Η Αριστερή Πλατφόρμα λειτουργούσε σαν αντιπολίτευση μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ. Η λειτουργία όμως σαν τάση στο εσωτερικό ενός κόμματος είναι μια εντελώς διαφορετική «ιστορία» από τη λειτουργία σαν ανεξάρτητος πολιτικός φορέας (κόμμα ή μετωπικός πολιτικός σχηματισμός) ανοιχτά, μέσα στα κινήματα και την κοινωνία.

Η ύπαρξη κόμματος και η συμμετοχή σ' αυτό «προστατεύει», με μια έννοια, τις εσωτερικές (αντιπολιτευτικές) τάσεις από τις δυσκολίες που εμφανίζει η απευθείας σχέση με την κοινωνία, με τα κινήματα, με την ταξική πάλη κλπ, λόγω του μεγέθους και του βάρους του κόμματος στην κοινωνία.

Το μαζικό κόμμα, με το βάρος που έχει στην κοινωνία ως τέτοιο, λειτουργεί σαν πόλος έλξης και «λύνει» προβλήματα που αντιμετωπίζει η μικρότερη, εξωκοινοβουλευτική, Αριστερά όπως: μαζικότητα, δομές, λειτουργία, αντιμετώπιση διαφωνιών,

αυτόνομη παρέμβαση στα κινήματα και την κοινωνία, οικονομικά, κοκ.

Μια αριστερή αντιπολιτευτική τάση σε ένα μαζικό κόμμα, όπως ήταν μέχρι πρόσφατα η Αριστερή Πλατφόρμα στο ΣΥΡΙΖΑ, μπορεί να ασκεί την κριτική της σε διάφορα σημεία «χρεώνοντας» στην πλειοψηφία τις ευθύνες για τα κακώς κείμενα, τα λάθη, τα ελλείμματα στην πολιτική του κόμματος κοκ και την ίδια στιγμή απολαμβάνοντας τα «οφέλη» από τη συμμετοχή στο κόμμα αυτό (βουλευτές, οικονομικά, σταθερά μαζικό ακροατήριο κ.α.).

Όταν η «κάλυψη» ή η «προστασία» αυτού του είδους αφαιρεθεί, τότε η αντιπολιτευτική τάση μπορεί να ανακαλύψει ότι η απευθείας σχέση με την κοινωνία είναι μια πολύ πιο δύσκολη υπόθεση και πως είναι άλλο πράγμα η πάλη των εσωκομματικών μηχανισμών και άλλο η εμπλοκή στις κοινωνικές διεργασίες.

Μπορεί να ανακαλύψει για παράδειγμα («θα ανακαλύψει», είναι η πιο ακριβής έκφραση) ότι δεν είναι όλοι οι υποστηρικτές της μέχρι χθες αντιπολιτευτικής τάσης διατεθειμένοι να την ακολουθήσουν στη σύγκρουση με την ηγεσία του κόμματος και την πλειοψηφία. Ένα κομμάτι, κατά κανόνα, προτιμά να μείνει στο κόμμα. Ένα άλλο κομμάτι αποστρατεύεται – συχνά αυτό είναι και το μεγαλύτερο. Είναι χαρακτηριστικό ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος του συνδικαλιστικού του ΣΥΡΙΖΑ, που ελεγχόταν από την Αριστερή Πλατφόρμα, δεν ακολούθησε τη ΛΑΕ όταν αυτή δημιουργήθηκε. Υπάρχουν επίσης αρκετές περιπτώσεις ατόμων, σταθερών υποστηρικτών της Αριστερής Πλατφόρμας για χρόνια, που μετά τη διάσπαση αποχώρησαν μεν από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν ακολούθησαν τη ΛΑΕ.

Το αποτέλεσμα είναι μια τάση που «ήλεγχε» το 1/3 των οργάνων του ΣΥΡΙΖΑ (στο Συνέδριο, την Κεντρική Επιτροπή, κλπ) και σε μερικές περιπτώσεις έφτανε

να κερδίζει την υποστήριξη του 45% της Κεντρικής Επιτροπής, όταν μετά από πολλά χρόνια ή και δεκαετίες δουλειάς, βρέθηκε εκτός κόμματος πήρε μόνο το 2,86% της ψήφου.

Αν από αυτό μάλιστα «αφαιρέσουμε» την υποστήριξη που είχε η ΛΑΕ λόγω της παρουσίας της Ζωής Κωνσταντοπούλου και του Μανώλη Γλέζου στα ψηφοδέλτια, καθώς και των 15 περίπου οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς τότε τα «καθάρια» (στο βαθμό που μπορεί να γίνει ένας τέτοιος υπολογισμός) ποσοστά της Αριστερής Πλατφόρμας στην κοινωνία είναι αισθητά χαμηλότερα.

Όλα τα πιο πάνω συνηγορούν στην επόμενη διαπίστωση: η έξοδος μιας μειωρηφούσας τάσης από ένα μαζικό (ή και ημιμαζικό κάτω από άλλες συνθήκες) πολιτικό σχηματισμό οδηγεί συχνά σε κρίση φυσιογνωμίας: κρίση ιδεολογική, πολιτική, οργανωτική, οικονομική.

Αυτό συχνά συνοδεύεται από έντονες εσωτερικές αντιπαράθεσεις και συγκρούσεις. Σε κάποιες περιπτώσεις αυτές μπορεί να είναι διαλυτικές. Σε άλλες μπορεί να είναι η αφετηρία για μια νέα επιτυχημένη επανεκκίνηση.

Στόχος είναι ασφαλώς το τελευταίο, και σ' αυτό οφείλει να επιδιώκει κάθε συμβολή στη σχετική συζήτηση. Στην επαφή του με τη ΛΑΕ το «ε» έχει διαπιστώσει μια σειρά από σοβαρά ελλείμματα που εξηγούν σε μεγάλο βαθμό το αποτέλεσμα.

Δημοκρατία

Στη διαδικασία συγκρότησης της ΛΑΕ δεν υπήρξε ο οφειλόμενος σεβασμός σε δημοκρατικές διαδικασίες συγκρότησης. Τις πρώτες μέρες μετά την εξαγγελία της ΛΑΕ, η συγκρότησή της πήρε χαρακτηριστικά «κλειστών διαδικασιών»: καμία προσπάθεια ανοιχτών συνελεύσεων, κανένα κάλεσμα πλατιάς συμμετοχής σε εργατικά και λαϊκά στρώματα και κόσμο της Αριστεράς, καμία προσπάθεια οι τοπικές συντονιστικές επιτροπές να προκύψουν μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες συνελεύσεων. Αντίθετα ξεκαθαρίστηκε, μάλιστα συχνά με επιθετικό τρόπο, ότι όλοι οι υποψήφιοι σε εκλόγιμες θέσεις θα προερχόντουσαν από τις γραμμές της παλιάς Αριστερής Πλατφόρμας (με ελάχιστες εξαιρέσεις, όπως της Ζωής Κωνσταντοπούλου και του Μανώλη Γλέζου).

Το «Ξ» είχε υπογράψει το πρώτο κείμενο που έδειχνε στην κατεύθυνση συγκρότησης νέου φορέα.[13] Όταν όμως είδε σε δεκάδες περιοχές τα στελέχη της Αριστερής Πλατφόρμας να λειτουργούν σαν ένα «κλειστό κύκλωμα» που επεδίωκε να ελέγχει τα πάντα, όπως περιγράφεται πιο πάνω, «έκανε πίσω» δηλώνοντας απλά συνεργασία και προσφέροντας «κριτική υποστήριξη» στη ΛΑΕ. Σε αντίθετη περίπτωση θα ισοδυναμούσε με το να αποδεχόταν τη συμμετοχή σε ένα νέο σχηματισμό που να αποτελείται από την Αριστερή Πλατφόρμα και έναν αριθμό οργανώσεων - δορυφόρων.

Δεν είναι μόνο το «Ξ» που «έκανε πίσω». Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της βάσης προσέγγισε τη ΛΑΕ τις πρώτες μέρες της εξαγγελίας της για να αποχωρήσει σύντομα μετά, δηλώνοντας απογοήτευση.

Το ζήτημα της εσωτερικής δημοκρατίας σε ένα σχηματισμό της Αριστεράς είναι, χωρίς την παραμικρή υπερβολή, κρίσιμο. Χωρίς πλατιά εσωτερική δημοκρατία, ειδικά στη σημερινή εποχή, κανένας σχηματισμός δεν μπορεί και δεν πρόκειται να πείσει και να ελκύσει μαζικά στρώματα.

Στις μέρες που ακολούθησαν τα πιο πάνω περιστατικά, μια σειρά στελέχη της Αριστερής Πλατφόρμας δήλωσαν πως τα προβλήματα αυτά όντως υπήρξαν, ήταν όμως θέμα κακών χειρισμών και πως θα διορθώνονταν άμεσα.

Αυτή η διαπίστωση είναι ασφαλώς καλοδεχούμενη, αλλά η αλλαγή στάσης πρέπει να φανεί στην πράξη.

Τονίζουμε όμως το εξής: η δημοκρατία στο εσωτερικό ενός πολιτικού φορέα της Αριστεράς δεν είναι κάτι που μπορεί να σου διαφύγει, να το ξεχάσεις ή να παραβλέψεις – δεν μπορεί να λείπει «κατά λάθος». Είναι οργανικό στοιχείο: είτε υπάρχει είτε δεν υπάρχει, είτε την πιστεύεις είτε δεν την πιστεύεις. Δημοκρατία σαν παραχώρηση, λόγω πιέσεων, δεν μπορεί να υπάρξει – θα υπάρξει προσωρινά, ακριβώς λόγω των πιέσεων, μέχρι το κυρίαρχο «κομμάτι» να νοιώσει αρκετά δυνατό ώστε να την καταργήσει ή να την περιστείλει. Αυτό μάλιστα δεν έκανε ο Τσίπρας στο ΣΥΡΙΖΑ;

Είναι ξεκάθαρο κατά τη γνώμη μας ότι τα στελέχη της Αριστερής Πλατφόρμας υποτιμούν τη σημασία αυτού που παράγοντα – της εσωτερικής δημοκρατίας. Κάνουν όμως έτσι ένα πολύ σοβαρό λάθος. Γιατί μπορεί η κοινωνία πλατιά να μην παρακολουθεί ή να μην ενδιαφέρεται για την εσωτερική λειτουργία των κομμάτων, όμως τα μέλη και οι ενεργές δυνάμεις στη βάση

[13] *Ανάμεσα στους πρώτες υπογράφοντες ήταν και το Ξεκίνημα. Διαβάστε στο xekinima.org: «Όχι στο νέο μνημόνιο - κάλεσμα 13 εκπροσώπων συλλογικοτήτων της Αριστεράς», 13/8/2015*

των κομμάτων της Αριστεράς θεωρούν το θέμα της δημοκρατίας καθοριστικής σημασίας. Ειδικά στη σημερινή εποχή, κανένας δεν είναι διατεθειμένος να συμμετέχει χωρίς να έχει δικαιώματα – και πολύ σωστά!

Αν ένας σχηματισμός δεν χαρακτηρίζεται από ελεύθερη και δημοκρατική συζήτηση, δομές, λειτουργία κλπ, τότε αναπόφευκτα θα διώξει κόσμο και αυτό το πρόβλημα είναι τεράστιο. Γιατί η δύναμη της Αριστεράς είναι πάντα, πρώτα και κύρια, οι άνθρωποί της! Είναι οι αριθμοί των αγωνιστών που θα είναι διατεθειμένοι να βγουν στο δρόμο, να πάνε πόρτα-πόρτα, να παλέψουν για τη ψήφο κοκ. Οι (εφιαλτικές) εποχές που οι άνθρωποι των λαϊκών στρωμάτων πίστευαν σε «πατερούληδες» και «μεγάλους αδελφούς», τύπου Στάλιν και Ζαχαριάδη, έχουν ευτυχώς περάσει προ πολλού.

Δεν υπήρξε κάτι «νέο» και «φρέσκο»

Ένας δεύτερος σημαντικός παράγοντας που κάθε άλλο παρά βοήθησε τη ΛΑΕ είναι ότι δεν υπήρξε η εικόνα του «νέου» και «φρέσκου».

Αυτός ο παράγοντας λειτούργησε καταλυτικά για την κοινωνία. Γιατί να έχει κανείς εμπιστοσύνη στα παλιά στελέχη από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ που μόλις πρόσφατα κατείχαν υπουργικούς θώκους; Επειδή αυτοί είπαν πως δεν υπογράφανε αυτά που υπόγραψε ο Τσίπρας; Γιατί να το πιστέψει αυτό μια κοινωνία που μόλις πρόσφατα είχε την εμπειρία της «εξαπάτησης» από τον Α. Τσίπρα; Γιατί να μην πιστέψει στην προπαγάνδα κύκλων του ΣΥΡΙΖΑ και μερίδας των ΜΜΕ π.χ. πως η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ έγινε για να εξυπηρετηθούν άλλες φιλοδοξίες; Είναι φανερό πως η Πλατφόρμα έπρεπε να διαχωρίσει τη

θέση της πιο πολύ πιο νωρίς και με πιο καθαρό τρόπο.

Έχοντας φύγει από το ΣΥΡΙΖΑ και έχοντας χάσει μεγάλο μέρος των δυνάμεων που είχαν στο εσωτερικό του κόμματος, τα στελέχη της Αριστεράς Πλατφόρμας έπρεπε να ξέρουν πως η φθορά του ΣΥΡΙΖΑ στην κοινωνία θα «αγκάλιαζε» σε σημαντικό βαθμό και τους ίδιους. Και για να «σπάσουν» αυτή την εντύπωση θα έπρεπε να βγάλουν μπροστά νέα πρόσωπα – και τέτοια υπήρχαν πολλά. Αυτό δεν έγινε και είχε κόστος.

Το πολιτικό πρόγραμμα

Τέλος, και σημαντικότερο, υπήρχε πρόβλημα με το πολιτικό πρόγραμμα.

Ο Παναγιώτης Λαφαζάνης περιέγραψε σε διάφορες τοποθετήσεις το πρόγραμμα της ΛΑΕ σαν «δημοκρατικό – πατριωτικό». Αφαίρεσε ή υποβάθμισε, έτσι, τη σημασία του ταξικού, αντικαπιταλιστικού προγράμματος, τη σημασία της σοσιαλιστικής προοπτικής.

Το πρόγραμμα της ΛΑΕ, αν το διαβάσει κανείς με προσοχή είναι ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικό. Όμως η ηγεσία «φοβήθηκε» να προβάλει αυτό το στοιχείο. Με άλλα λόγια νόμισε πως «στρογγυλεύοντας» (στις δημόσιες προφορικές τοποθετήσεις) τις θέσεις θα γινόταν πιο ελκυστική σε πιο πλατιά στρώματα.

Πρόκειται για τραγικό λάθος. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο δεν διευρύνεις την απήχησή σου, απλά «διώχνεις» τα πιο μαχητικά κομμάτια του κινήματος που ζητούν από σένα καθαρή γραμμή και καθαρά λόγια και δημιουργείς αμφιβολίες σε στρώματα που φοβούνται μια κάποιου είδους νέα «διγλωσσία».

Έτσι η ΛΑΕ περιόρισε τον εαυτό της στην προβολή της επιστροφής στο εθνικό νόμισμα – έκανε δηλαδή, στην ουσία τη δραχμή, απάντηση στην κρίση και στα Μνημόνια. Όσο και αν ηγετικά στελέχη της ΛΑΕ, όπως ο Π. Λαφαζάνης, προσπάθησαν να διευκρινίσουν ότι «το νόμισμα δεν είναι λύση, είναι εργαλείο» η απουσία μιας πιο ολοκληρωμένης πρότασης άφηνε ένα κενό που επέτρεψε στα ΜΜΕ να το εκμεταλλευτούν παρουσιάζοντας τη ΛΑΕ σαν «το κόμμα της δραχμής».

Τα ελλείμματα μπορούν να ξεπεραστούν

Όλα αυτά αποτελούν ελλείμματα, λάθη και αντιφάσεις με τα οποία είναι

αντιμέτωπη η Λαϊκή Ενότητα. Μπορούν να ξεπεραστούν εφόσον υπάρχει η απαιτούμενη διάθεση και με στόχο και προοπτική να ξεκαθαρίσει το κεντρικό ζήτημα με το οποίο είμαστε αντιμέτωποι: Τι Αριστερά θέλουμε; Πώς πρέπει να είναι η Αριστερά που χρειάζονται οι εργαζόμενοι, η κοινωνία, η χώρα, για να βγει από την κρίση και να θέσει τη λειτουργία της οικονομίας στην υπηρεσία των λαϊκών στρωμάτων και της μεγάλης πλειοψηφίας, αυτής που διεθνώς πια αναφέρεται σαν το 99% ενάντια στο 1% των πλούσιων, του μεγάλου κεφαλαίου και των εκπροσώπων του; Ποια πρέπει να είναι η φυσιογνωμία της Αριστεράς του 21ου αιώνα για να χρησιμοποιήσουμε την προσφιλή έκφραση στη ΛΑΕ;

το τέλος ενός κύκλου, η αρχή ενός νέου – η Αριστερά για την οποία παλεύουμε

Μπορούν να ξεπεραστούν τα προβλήματα της σημερινής Αριστεράς; Μπορεί η Αριστερά να δώσει προοπτική, μετά την υποταγή της ηγετικής ομάδας υπό τον Α. Τσίπρα αλλά και το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκονται τα πιο μεγάλα από τα υπόλοιπα κόμματα της Αριστεράς, ΚΚΕ, ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Η απάντηση είναι θετική, «ναι», αλλά υπό μία απαραίτητη προϋπόθεση: ότι θα γίνουν κατανοητά τα ελλείμματα τα οποία εμφανίζει η Αριστερά και οι λόγοι της μέχρι σήμερα αποτυχίας.

Στην πραγματικότητα, ανάμεσα στις τρεις «βασικές» δυνάμεις της Αριστεράς, αυτή τη στιγμή, η δύναμη που αντικειμενικά είναι πιο ανοιχτή στην «ανανέωση» είναι η ΛΑΕ, για το βασικό λόγο ότι είναι ακόμα σε διαδικασία συγκρότησης και διαμόρφωσης της φυσιογνωμίας της. Και, επίσης, γιατί σ' αυτήν συμμετέχουν πολλές δυνάμεις και η ζύμωση μεταξύ τους μπορεί να λειτουργήσει θετικά για το νέο φορέα.

Αλλά χρειάζεται να υπάρχει η θέληση. Αν η παλιά «Αριστερή Πλατφόρμα» θέλει να ελέγχει τα πάντα στα πλαίσια της ΛΑΕ, θα την «πνίξει» προτού προλάβει να ζήσει.

Σ' αυτό έχουμε αναφερθεί και παραπάνω, κάνοντας την εκτίμηση ότι η ΛΑΕ έχει κάθε δυνατότητα να προχωρήσει και να δυναμώσει, αλλά εξίσου μεγάλος είναι και ο κίνδυνος να περιθωριοποιηθεί και να αποτύχει.

Αν κάποιος σ. θεωρούν πως η αναφορά στον κίνδυνο αποτυχίας της ΛΑΕ είναι μια υπερβολή και πως απλά «κινδυνολογούμε», ας κοιτάξουν λίγο πιο έξω, σε μια σειρά διεθνή παραδείγματα: την **Κομμουνιστική Επανάδρυσή** στην Ιταλία, το **Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα** στη Γαλλία, το **Σκωτσέζικο Σοσιαλιστικό Κόμμα**, το **Respect** στη Βρετανία, κ.ο.κ.

Όλα τα προαναφερόμενα (και αρκετά άλλα ακόμα...) είναι αριστεροί σχηματισμοί οι οποίοι εμφανίστηκαν στη διάρκεια των προηγούμενων δύο δεκαετιών, είτε σαν αντανάκλαση κινήσεων στην κοινωνία, είτε μέσα από διασπάσεις μαζικών κομμάτων της Αριστεράς και οι οποίοι μετά από μια περίοδο ευφορίας, είτε συρρικνώθηκαν δραματικά είτε διαλύθηκαν κι εξαφανίστηκαν!

Δεν υπάρχει κανένας «νόμος» που να προστατεύει τη ΛΑΕ απ' αυτούς

τους κινδύνους!

Πρώην Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση, 17 Ιούλη κ.α.

Την ίδια στιγμή πρέπει να σημειώσουμε πως η ΛΑΕ δεν είναι η μοναδική διάσπαση από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι γεγονός πως η ΛΑΕ αποτελεί την πιο μαζική διάσπαση, ή οποία και κατέβηκε στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου, αλλά θα ήταν λάθος να υποτιμηθεί ο ρόλος των άλλων δυνάμεων που αυτή τη στιγμή έχουν αποχωρήσει από το ΣΥΡΙΖΑ και βρίσκονται σε διαδικασία αναζήτησης και πιθανής συγκρότησης κάποιου νέου φορέα. Θα ήταν λάθος επίσης να υποτιμηθούν οι ανεξάρτητες πρωτοβουλίες συγκρότησης μιας «νέας Αριστεράς», πρωτοβουλίες δηλαδή που έχουν την αφετηρία τους σε δυνάμεις που βρίσκονται εκτός ΣΥΡΙΖΑ.

Η «17 Ιούλη», που πήρε το όνομά της από την ημερομηνία της πρώτης της συνέλευσης, ήταν η πρώτη προσπάθεια να δοθεί απάντηση στο κενό της Αριστεράς, λίγες μόνο μέρες μετά την υποταγή του Α. Τσίπρα καλώντας πλατιά συνάντηση με θέμα ακριβώς την ανάγκη δημιουργίας νέου φορέα. (Δείτε το κάλεσμα [14] και το ρεπορτάζ από την πρώτη συνάντηση [15]) Στην πρώτη συνάντηση συμμετείχαν άτομα από τον ακαδημαϊκό χώρο όπως οι Σεραφείμ Σεφεριάδης και Στάθης Κουβελάκης καθώς και εκπρόσωποι συλλογικοτήτων όπως την πρώην Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, το Δίκτυο για τα

Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, την ΟΚΔΕ, την ΑΡΑΝ, την ΑΡΑΣ, το «Ξεκίνημα», κ.α.

Ένα περίπου μήνα αργότερα είχαμε τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και τη δημιουργία της ΛΑΕ.

Πέρα από τη ΛΑΕ, είχαμε στη συνέχεια τη δημιουργία της Αριστερής Ριζοσπαστικής Κίνησης (ΑΡΚ) από δυνάμεις που προέρχονται κύρια από το αριστερό τμήμα της τάσης των 53 του ΣΥΡΙΖΑ. Η ΑΡΚ συνεργάστηκε με τη ΛΑΕ στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου, όμως έχει τη δική της αυτόνομη ύπαρξη και αναπτύσσεται μια συζήτηση στις γραμμές της για την πιο ολοκληρωμένη συγκρότησή της.

Από το αριστερό κομμάτι της τάσης των 53 στο ΣΥΡΙΖΑ, έχει ακόμα προκύψει η Ανοιχτή Λίστα με πιο γνωστή φυσιογνωμία την Ελένη Πορτάλιου, η οποία συμμετέχει στη ΛΑΕ σαν οργανικό κομμάτι της.

Τέλος, μια ακόμα προσπάθεια που έχει σαν αφετηρία δυνάμεις που προέρχονται από το ΣΥΡΙΖΑ, είναι η Δικτύωση Ριζοσπαστικής Αριστεράς, ΔΙΡΙΖΑ, η οποία προχώρησε στην πρώτη της πλατιά συνέλευση στη Θεσ/νίκη την πρώτη βδομάδα του Οκτώβρη στην οποία συμμετείχαν 250 περίπου άτομα. Και η ΔΙΡΙΖΑ έχει σαν προέλευση την πρώην τάση των 53 του ΣΥΡΙΖΑ ενώ η επιρροή της εστιάζεται περισσότερο στη Θεσ/νίκη και τη Β. Ελλάδα.

Η Αριστερά σε διαδικασία αναδιαμόρφωσης

Βλέπουμε πως ο χάρτης της Αριστεράς βρίσκεται σε μια διαδικασία

[14] Διαβάστε στο xekinima.org: «Παρασκευή 17 Ιούλη: ανοιχτή σύσκεψη-απάντηση στο 3ο Μνημόνιο της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ», 16/7/2015

[15] Διαβάστε στο xekinima.org: «Εξαιρετικά πετυχημένη η σύσκεψη της 17ης Ιουλίου!», 19/7/2015

αναδιαμόρφωσης. Οι διεργασίες αυτές θα μπορούσαν κάτω από κάποιες προϋποθέσεις να οδηγήσουν σε μια νέα μαζική Αριστερά που γρήγορα να καλύψει το κενό που δημιούργησε η υποταγή του Α. Τσίπρα.

Δεν υπάρχει κάποιος αντικειμενικός λόγος που εμποδίζει το να δημιουργηθεί αυτή η «νέα» Αριστερά. Το θέμα είναι καθαρά υποκειμενικό – έχει να κάνει δηλαδή με το αν τα διάφορα τμήματα της Αριστεράς έχουν την απαιτούμενη διάθεση, πολιτική καθαρότητα και κατανόηση που χρειάζεται για να προχωρήσουν στα απαραίτητα βήματα.

Απ' αυτές τις διεργασίες το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν δυστυχώς επιλέξει να είναι οι μεγάλοι απόντες. Η στάση του «μένω έξω από όλες τις διεργασίες και καταγγέλλω όλους τους υπόλοιπους» αντιστοιχεί σε ένα πολιτικό «μεσσιανισμό» που είναι αυτοκαταστροφικά αδιέξοδος.

Αυτό αποδεικνύεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, όπως έχουμε ήδη αναφέρει πιο πάνω, από το γεγονός ότι μπροστά στην πιο μεγάλη οικονομική και κοινωνική κρίση και μπροστά στην

«έκρηξη» που συντελείται στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν καταφέρνουν να κάνουν ούτε ένα μικρό βήμα μπροστά για να ενισχύσουν την απήχηση τους στην κοινωνία και στα εργατικά-λαϊκά στρώματα στα οποία προσπαθούν να απευθυνθούν. Σαν αποτέλεσμα, το καθήκον για το χτίσιμο της «νέας» Αριστεράς που απαιτούν οι συνθήκες περνά σε άλλες δυνάμεις.

Οι προτάσεις του «Ξ»

Το «Ξ» επιδιώκει να παρέμβει και να συμβάλει στη διαδικασία της συγκρότησης αυτής της «νέας» Αριστεράς.

Συνεργάζεται με όσα τμήματα της Αριστεράς έχουν ενωτική διάθεση και καταθέτει τις προτάσεις του, διατηρώντας το χαρακτήρα της ανεξάρτητης οργάνωσης και της ανεξάρτητης παρέμβασης στα ταξικά και κοινωνικά ζητήματα.

Έτσι το «Ξ» πρόσεφερε κριτική υποστήριξη στη ΛΑΕ στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου, έχει συντροφικές σχέσεις και ανοιχτούς διαύλους

επικοινωνίας με την Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση, την πρώην Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, την Ανοικτή Λίστα και η ΔΙΠΙΖΑ, έπαιξε ενεργό ρόλο στη δημιουργία της πρωτοβουλίας «17 Ιούλη», κοκ.

Οι προτάσεις που έχει καταθέσει το «Ξ» σε διάφορες φάσεις, και γραπτά και σε συζητήσεις, αφορούν και το πολιτικό πρόγραμμα, και τη σχέση της Αριστεράς με τα κινήματα, και το κρίσιμο ζήτημα της εσωτερικής δημοκρατίας αλλά και τη διεθνιστική πτυχή αυτής της πάλης.

Συνοπτικά οι προτάσεις που έχει καταθέσει σε διάφορες περιπτώσεις το «Ξ» είναι οι ακόλουθες.

1. Πολιτικό πρόγραμμα

Η Αριστερά, αν θέλει να κάνει προτάσεις που να δίνουν διέξοδο από την κρίση και προοπτική, πρέπει να ξεκινήσει από το θέμα του χρέους. Η πρώτη, απαραίτητη και αδιαπραγμάτευτη θέση ενός αριστερού πολιτικού προγράμματος αφορά την

• **άρνηση αποπληρωμής του δημόσιου χρέους.**

Είναι εντελώς αδύνατο και αδιανόητο να υπάρξει οποιαδήποτε πραγματική ανάπτυξη στην Ελλάδα όσο συνεχίζεται η ακατάσχετη αιμορραγία της αποπληρωμής ενός σκανδαλώδους χρέους το οποίο φορτώθηκε στον ελληνικό λαό για να μπορέσουν οι τραπεζίτες οι εφοπλιστές, οι εργολάβοι και οι πολυεθνικές να διατηρούν τα κέρδη και την εξουσία τους.

Ιδιαίτερα μετά την παταγώδη αποτυχία της «διαπραγμάτευσης» της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ το συμπέρασμα

που αβίαστα προκύπτει είναι ότι οι λεγόμενοι «εταίροι» δεν πρόκειται να συμφωνήσουν ποτέ σε μια απαλλαγή της χώρας από το βάρος του χρέους.

Επομένως η «διαγραφή» του χρέους δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα μονομερούς ενέργειας: της άρνησης δηλαδή του ελληνικού λαού να το πληρώσει.

Αυτό όμως θα έχει μία πολύ συγκεκριμένη συνέπεια, όπως και πάλι απέδειξε η εμπειρία των πρώτων 7 μηνών της διακυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ: το ευρωπαϊκό διευθυντήριο θα αναγκάσει τη χώρα να βγει από το ευρώ, σταματώντας την παροχή χρηματοδότησης, οδηγώντας το τραπεζικό σύστημα και την οικονομία σε κατάρρευση, όπως ακριβώς έκαναν τη βδομάδα του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη.

Αυτό μπορεί να αντιμετωπιστεί, φτάνει μια κυβέρνηση πραγματικά αριστερή προχωρήσει:

• **Στην εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος**

• **Στην επιβολή ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων και έλεγχο στο εξωτερικό εμπόριο (εισαγωγές – εξαγωγές) έτσι ώστε να μην μπορέσουν μεγάλα κεφάλαια να βγουν εκτός χώρας.**

• **Και στη δρομολόγηση των διαδικασιών για μετάβαση σε εθνικό νόμισμα. [16]**

Οι Έλληνες εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα δεν πρόκειται να χάσουν από τα πιο πάνω μέτρα. Αυτοί που πραγματικά έχουν να χάσουν είναι οι πλούσιοι και το μεγάλο κεφάλαιο – γι' αυτό και αντιδρούν λυσσασμένα και παρουσιάζουν την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα σαν τη συντέλεια του

[16] Διαβάστε στο xekinima.org: «4 + 2 βήματα που "έπρεπε να είχαν γίνει χτες"!», 25/6/2015

κόσμου.

Ο έλεγχος στην κίνηση κεφαλαίων «πανάει» βασικά τα πλούσια στρώματα και τους επιχειρηματίες που θέλουν να μετακινούν μεγάλα ποσά για να επενδύουν στο εξωτερικό ή να τζογάρουν στα ακίνητα του Λονδίνου και στα διεθνή χρηματιστήρια χωρίς να τους ελέγχει κανένας.

Η εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος σημαίνει το να περάσει η ιδιοκτησία των τραπεζών στην κοινωνία αντί να ανήκουν σε ιδιώτες επιχειρηματίες όπως ισχύει στο καπιταλιστικό σύστημα. Σημαίνει ότι η Κεντρική Τράπεζα της Ελλάδας θα ελέγχεται από την ελληνική κοινωνία και όχι από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, όπως συμβαίνει αυτή τη στιγμή.

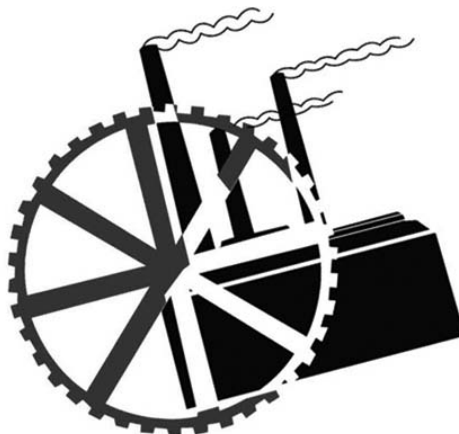
Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να διασωθούν οι καταθέσεις των λαϊκών στρωμάτων και ο μόνος τρόπος για να λειτουργήσει το τραπεζικό σύστημα σαν μοχλός για την παραγωγική ανασυγκρότηση προς όφελος της κοινωνίας, αντί να αποτελεί μέσο κερδοσκοπίας των εφοπλιστών και πετρελαιάδων που ελέγχουν τις τράπεζες (π.χ. Λάτσης, Βαρδινογιάννης, κλπ).

Η δε μετάβαση σε εθνικό νόμισμα είναι ο μόνος τρόπος να χρηματοδοτηθούν υπηρεσίες που σήμερα καταρρέουν καθώς «δεν υπάρχουν λεφτά» και να γίνουν επενδύσεις που να σηκώσουν την οικονομία από το γκρεμό στον οποίο βρίσκεται και να τη θέσουν σε αναπτυξιακή τροχιά. Γιατί το εθνικό νόμισμα μπορεί να τυπωθεί μετά από απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης και της κεντρικής τράπεζας ενώ η χρηματοδότηση σε ευρώ καθορίζεται από τους δανειστές μας και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Η εθνικοποίηση του τραπεζικού

συστήματος, ο έλεγχος στην κίνηση των κεφαλαίων και η μετάβαση σε εθνικό νόμισμα αποτελούν κόκκινο πανί για το μεγάλο κεφάλαιο – αυτούς που ελέγχουν τις τράπεζες, τον εφοπλιστικό στόλο, τα πετρέλαια, τις κατασκευές, τη βιομηχανία, τα ΜΜΕ (και τις ποδοσφαιρικές ομάδες...). Πρόκειται

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΕΣΕΙΣ; ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ!

βέβαια για τα ίδια άτομα, όπως όλοι ξέρουν.

Αυτοί όλοι, σε στενή συνεργασία με το ξένο, πολυεθνικό κεφάλαιο και την ΕΕ, θα σαμποτάρουν με κάθε τρόπο μια κυβέρνηση που είναι αποφασισμένη να εφαρμόσει τέτοια μέτρα. Στόχος τους θα είναι να προκαλέσουν βαθιά οικονομική κρίση και πτώση της οποίας κυβέρνηση θέλει να εφαρμόσει μια τέτοια πολιτική. Αυτό το σαμποτάζ μπορεί να αντιμετωπιστεί από μια αριστερή κυβέρνηση και από το εργατικό λαϊκό κίνημα. Ο τρόπος είναι:

- **να εθνικοποιηθούν οι στρατηγικοί τομείς της οικονομίας**
- **να αναπτυχθεί ένα σχέδιο για την παραγωγική ανασυγκρότηση στηριγμένο σε εθνικούς φορείς ανά κλάδο παραγωγής**

- να συνδυαστεί αυτό με την βοήθεια και την ενθάρρυνση των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων ειδικά των συνεταιριστικών και μη κερδοσκοπικών, μέσα από μια γενικευμένη απαλλαγή (ή δραστική μείωση) από τα χρέη που προκάλεσε η κρίση και μέσα από άτοκα δάνεια και επιδοτήσεις

- να εκδημοκρατιστεί η διαδικασία παραγωγής του πλούτου και διανομής των αγαθών, με την εφαρμογή κοινωνικού και εργατικού ελέγχου και διαχείρισης, έτσι ώστε να μην κερδοσκοπεί μια μειοψηφία σε βάρος της κοινωνίας αλλά να απολαμβάνει τα οφέλη η μεγάλη πλειοψηφία.

Εθνοποίηση των στρατηγικών τομέων και επιχειρήσεων δεν σημαίνει την δημιουργία ενός τεράστιου διεφθαρμένου, αναποτελεσματικού, δημόσιου τομέα που να στηρίζεται στο ρουσφέτι, όπως είχαν δημιουργήσει το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ.

Σημαίνει ότι οι βασικοί τομείς της οικονομίας περνούν στην ιδιοκτησία και τον έλεγχο της κοινωνίας. Οι διοικήσεις δεν αποτελούνται από χρυσοπληρωμένα golden boys αλλά εκλέγονται από τους εργαζόμενους, το ευρύτερο κίνημα και κοινωνικούς φορείς που έχουν σχέση με το αντικείμενο.

Για παράδειγμα στην Εθνική Τράπεζα γύρω στα 200 golden boys παίρνουν μισθούς που κυμαίνονται ανάμεσα σε 7.000 και 10.000 ευρώ το μήνα. [17] Όλους αυτούς τους πληρώνουμε εμείς!! Τι προσφέρουν; Και ποια είναι η κοινωνική τους συμβολή; Πρόκειται για παράσιτα, γόνους των ιδιοκτητών, των διευθυντικών στελεχών, και δυστυχώς και των διεφθαρμένων συνδικαλιστών

που έχουν καταλάβει το συνδικαλιστικό κίνημα. [18]

Σε ένα άλλο παράδειγμα, σε οποιοδήποτε δημόσιο νοσοκομείο κοιτάξουμε θα δούμε διοικητές που δεν έχουν σχέση με το χώρο της Υγείας, μάντζερ, με παχυλούς μισθούς και διορισμένους από το σύστημα των κομμάτων του κατεστημένου, με μοναδικό σκοπό να επιβάλουν λιτότητα στους εργαζόμενους και να περικόψουν υπηρεσίες Υγείας στην κοινωνία.

Για ποιο λόγο η διοίκηση ενός νοσοκομείου να μην αποτελείται από εκπροσώπους που να εκλέγονται από τη γενική συνέλευση των γιατρών, νοσηλευτών και λοιπών εργαζομένων, μαζί με εκπροσώπους από την τοπική κοινωνία, τα άλλα νοσοκομεία, το υπόλοιπο εργατικό-λαϊκό κίνημα; Ασφαλώς η κυβέρνηση θα έχει παρουσία και λόγο αλλά ο ρόλος της θα περιορίζεται στο να προτείνει και να συμβάλει στην παρακολούθηση και στον έλεγχο. Αυτή είναι μια πραγματικά δημοκρατική διαδικασία διοίκησης του νοσοκομείου σε συνθήκες διαφάνειας και χωρίς προνόμια όσων έχουν ρόλο συντονιστικό.

Αυτά τα παραδείγματα μπορούν να μεταφερθούν σε οποιαδήποτε δημόσια αλλά και ιδιωτική μεγάλη επιχείρηση. Όλες μπορούν να λειτουργήσουν θαυμάσια στη βάση εκλεγμένων και ανακλητών επιτροπών – χωρίς σκάνδαλα, χωρίς διαφθορά, χωρίς φοροδιαφυγή και μαύρη εργασία και, βέβαια, με σεβασμό στους εργαζόμενους και την κοινωνία.

Αν δεν εφαρμόζονται τέτοιου είδους μέτρα, πλήρους διαφάνειας, εργατικού και κοινωνικού ελέγχου και διαχείρισης – πραγματικής δημοκρατικής λειτουργίας

[17] Διαβάστε στο kekiniima.org: «Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αλλά... οι τράπεζες διοικούνται όπως παλιά!» 5/5/2015

[18] Διαβάστε στο kekiniima.org: «Αγώνας για ανατροπή της μαφίας που διοικεί τον ΣΥΓΕΤΕ», 5/9/2014

δηλαδή– στο δημόσιο τομέα, όπως τον ξέρουμε, είναι ακριβώς γιατί τα μεγάλα καπιταλιστικά συμφέροντα τον θέλουν να λειτουργεί προς όφελος των δικών τους συμφερόντων και για να τον λεηλατούν.

Την ίδια στιγμή, βέβαια, αυτά τα ίδια μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα καταγγέλλουν το δημόσιο για διαφθορά! Το πόσο αδιάφθοροι είναι οι ιδιώτες καπιταλιστές γίνεται εύκολα αντιληπτό αν θυμηθούμε μόνο δύο παραδείγματα: το πιο μεγάλο ελληνικό σκάνδαλο είναι αυτό της Ζίμενς, ενώ το πιο μεγάλο πρόσφατο διεθνές σκάνδαλο είναι αυτό της VW – και τα δύο γερμανικής προελεύσεως...

Θα ήταν αφέλεια βέβαια να πιστεύει κανείς ότι ένα πρόγραμμα όπως αυτό που περιγράφουμε πιο πάνω θα ήταν ποτέ δυνατό να εφαρμοστεί και να λειτουργήσει στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος. Απαιτεί συνολική και πλήρη ρήξη με την εξουσία του κεφαλαίου και προετοιμασία για το πέρασμα σε μια σοσιαλιστική διάρθρωση της οικονομίας και της κοινωνίας. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να μιλάμε για ένα:

- **Σοσιαλιστικό πρόγραμμα**

Όλα τα πιο πάνω στοιχεία αποτελούν αναπόσπαστα μέρη ενός σοσιαλιστικού προγράμματος. Όταν οι βασικοί τομείς της οικονομίας βρίσκονται κάτω από την ιδιοκτησία, τον έλεγχο και τη διαχείριση των εργαζομένων και της κοινωνίας, τότε

έχουν τεθεί οι βάσεις για το σοσιαλιστικό σχεδιασμό.

Αυτή είναι και η μοναδική ρεαλιστική απάντηση που μπορεί να υπάρξει στη σημερινή καταστροφική κρίση – η οποία δεν είναι μια κάποιου είδους περίεργη ελληνική ιδιομορφία, αλλά είναι κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και μάλιστα διεθνής.

Αυτά είναι θέματα που πρέπει να λέγονται ανοιχτά, δημόσια και τολμηρά κι όχι απλά να αναφέρονται σε κάποια κείμενα (τα οποία τα λαϊκά στρώματα πολύ πιθανό δεν θα διαβάσουν ποτέ) κι όταν έρθει η ώρα των εκλογικών αναμετρήσεων να «στρογγυλεύονται» για να μην «αποξενωθούν» δήθεν τα λαϊκά στρώματα.

Η πιο πάνω αναφορά γίνεται για να θυμίσουμε την τραγική εμπειρία από το ΣΥΡΙΖΑ. Στα συνεδριακά και προγραμματικά του κείμενα ο ΣΥΡΙΖΑ έγραφε και για εθνικοποιήσεις και για σοσιαλισμό και για ρήξη με το σύστημα και τα μεγάλα συμφέροντα κοκ... Μόνο που αυτά τα καθήκοντα τα ονόμαζε «στρατηγικό στόχο» ο οποίος δεν αφορούσε το σήμερα αλλά το... μέλλον. Διαχώριζε έτσι το «στρατηγικό στόχο» από τα άμεσα καθήκοντα και εξηγούσε την ανάγκη των «ρεαλιστικών» πολιτικών των «αναγκαίων συμβιβασμών» μέσα στα πλαίσια του συστήματος και της Ευρωζώνης. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά: ερείπια!

Η Αριστερά που έχει ανάγκη η κοινωνία δεν κάνει το διαχωρισμό ανάμεσα στην καθημερινή πάλη για τα καθημερινά προβλήματα, με τον στρατηγικό στόχο που είναι η ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας. Τα δύο είναι οργανικά και άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους σε μια

διαρκή, ενιαία διαδικασία. Η Αριστερά που δεν το καταλαβαίνει αυτό και διαχωρίζει (στην πραγματικότητα τεχνητά και «αφύσικα») τα «άμεσα» από τα «στρατηγικά» καθήκοντα το μόνο που θα πετύχει στο τέλος θα είναι να προδώσει τις αρχές και της αξίες της Αριστεράς – όπως ακριβώς έκανε η ηγεσία του Α. Τσίπρα.

2. Παρέμβαση στα κινήματα

Η Αριστερά, όχι μόνο σήμερα αλλά σε όλες τις εποχές, δεν θα μπορούσε παρά να είναι κινηματική – οργανικό τμήμα κάθε μικρού και μεγάλου κινήματος, μπροστά σε κάθε μάχη και αγώνα, με συγκεκριμένα αιτήματα και προτάσεις πάλης. Ακούγεται περιέργο το να αναφερόμαστε καν σ' αυτό που θα έπρεπε να είναι «εκ των ων ουκ άνευ» για την Αριστερά κι όμως χρειάζεται γιατί υπάρχουν μια σειρά από πολύ βαριές ασθένειες στις γραμμές της Αριστεράς, τμήματα της οποίας:

- είτε αρνούνται ακόμα και την ύπαρξη αγώνων,
- είτε σαμποτάρουν και καταγγέλλουν αγώνες που δεν ελέγχονται από αυτές,
- είτε καπελώνουν αγώνες με αντιδημοκρατικές διαδικασίες έτσι ώστε το μαζικό κίνημα, σε επίπεδο βάσης να μην ελέγχει πραγματικά τις διαδικασίες των αποφάσεων και την πορεία των αγώνων του.

Είναι γνωστό πως οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, που ελέγχονται από τα κόμματα του κατεστημένου (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) υποσκάπτουν και σαμποτάρουν, συχνά με τρόπο ωμό και κυνικό, κάθε προσπάθεια του μαζικού κινήματος να αντισταθεί πραγματικά και δυναμικά στις επιθέσεις που δέχεται. Η κατηγορία της απεργοσπασίας δεν είναι καθόλου υπερβολική γι' αυτές τις ηγεσίες.

Το ζήτημα της πραγματικής δημοκρατίας στο συνδικαλιστικό και νεολαιίστικο κίνημα, καθώς και στους αγώνες του κινήματος, πρέπει να αποτελεί στην εποχή μας κεντρικό ζήτημα πάλης. Ιδιαίτερα στο συνδικαλιστικό κίνημα, οι ηγεσίες έχουν μετατραπεί σε πολιτικό εργαλείο στα χέρια της άρχουσας τάξης για να διαιωνίζει την κυριαρχία της.

Η πάλη για να αλλάξει αυτή η εικόνα, για να περάσουν οι οργανώσεις και οι αγώνες στα χέρια της βάσης του κινήματος, πρέπει να είναι συνειδητή και ανυποχώρητη από τη μεριά των πιο προχωρημένων αγωνιστών.

Όταν όμως βλέπουμε παρόμοια φαινόμενα στις γραμμές της Αριστεράς, τότε είναι φανερό πως ο αγώνας αυτός είναι πολύ πιο δύσκολος απ' ότι φαίνεται εκ πρώτης όψεως και απαιτεί μάχη και μέσα στις γραμμές της Αριστεράς. Αυτό έχει να κάνει, ακριβώς με το τι Αριστερά θέλουμε και παλεύουμε να χτίσουμε.

Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά, ειδικά από την Αριστερά που είναι εκπαιδευμένη στο σχολείο του Σταλινισμού.

Ενδεικτικά, το ΚΚΕ αναγνωρίζει σαν πραγματικούς αγώνες μόνο ότι οργανώνει το ίδιο. Έτσι αν πάρουμε την εποχή των Μνημονίων και των μεγάλων μαχών που δόθηκαν, ειδικά την περίοδο 2011 και 2012, για το ΚΚΕ σαν να μην υπήρξαν. Ο μόνος αγώνας στον οποίο

αναφέρεται σαν σημαντικό είναι αυτός της Ελληνικής Χαλυβουργίας, τον οποίο καθοδήγησε το ΠΑΜΕ.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι πιο μεγάλο κοινωνικό κίνημα, αυτό των Αγανακτισμένων, το απαξίωσε ολοκληρωτικά παρουσιάζοντας το ούτε λίγο ούτε πολύ σαν δημιούργημα της άρχουσας τάξης [19].

Η εικόνα στο φοιτητικό κίνημα είναι επίσης τραγική. Οι πιο μεγάλες μάχες δόθηκαν την περίοδο 2006 – 7 και το Σεπτέμβρη του 2011.

Στο κίνημα των φοιτητών του 2006 – 07, όταν αυτό ξεκίνησε, το Μάη του 2006, η ΚΝΕ το κατάγγειλε και ψήφιζε μαζί με τη ΔΑΠ ενάντια στις καταλήψεις. Αργότερα, όταν κατάλαβε πως βρέθηκε απέναντι στη συντριπτική μάζα των φοιτητών, έκανε στροφή 180 μοιρών, παρουσιάζοντας όμως το κίνημα... σαν δικό της δημιούργημα! [20].

Μερικά χρόνια αργότερα, τον Σεπτέμβρη του 2011, σε μια κρίσιμη φάση για τους αγώνες της κοινωνίας, όταν το φοιτητικό κίνημα επιχείρησε να βγει, για να πορευτεί μαζί με την υπόλοιπη κοινωνία, το ΚΚΕ καταψήφισε, ξανά, τις καταλήψεις μαζί με τη ΔΑΠ. [21].

Δυστυχώς το πρόβλημα δεν περιορίζεται στο ΚΚΕ και την ΚΝΕ. Στο χώρο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των ΕΑΑΚ έχουμε εντελώς παρόμοια φαινόμενα. Χαρακτηριστικότερο ίσως είναι το περιστατικό, που έγινε πανελλαδικό

θέμα, του άγριου ξύλου ανάμεσα σε διαφορετικά τμήματα των ΕΑΑΚ στην Πάτρα το 2010.

Το παραδείγματα τραμπουκισμών, καπελωμάτων, απαράδεκτων γραφειοκρατικών διαδικασιών που καταστρέφουν κάθε έννοια δημοκρατίας, είναι δυστυχώς πάρα πολλά στις γραμμές της Αριστεράς, και, τραγικά, αυτής που συχνά μιλά στο όνομα του Μαρξισμού και της επανάστασης. [22], [23], [24], [25]

Η εμπλοκή στους αγώνες της κοινωνίας απαιτεί σεβασμό στη δημοκρατία των κινημάτων – δηλαδή στο δικαίωμα της βάσης να αποφασίζει για τους αγώνες της χωρίς γραφειοκρατικά καπελώματα. Η «Αριστερά» που δεν σέβεται αυτό το στοιχείο δεν είναι άξια του τίτλου που φέρει και δεν πρόκειται ποτέ να φέρει σε πέρας τους στόχους της κοινωνικής απελευθέρωσης (στο όνομα της οποίας συχνά δρα με τον τρόπο που δρα).

Η έμφαση στην κινηματική δράση πρέπει ασφαλώς να έχει σαν κεντρική αναφορά το εργατικό κίνημα που είναι η μεγάλη δύναμη ανατροπής λόγω της θέσης που έχει στην παραγωγική διαδικασία. Όμως όχι μόνο. Πέρα από το **εργατικό κίνημα** υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός κινημάτων στα οποία η Αριστερά οφείλει να έχει δυναμική παρέμβαση – είτε να τα δημιουργεί μέσα από δικές της πρωτοβουλίες είτε να συμμετέχει όταν αυτά προκύπτουν

[19] Διαβάστε στο xekinima.org: «Νέα μπροσούρα του «Ξ» για το κίνημα των Αγανακτισμένων», 29/1/2011

[20] Διαβάστε στο xekinima.org: «ΠΚΣ και ΕΑΑΚ στο φοιτητικό κίνημα», 1/7/2006

[21] Διαβάστε στο xekinima.org: «Φοιτητικό κίνημα: Η ΚΝΕ στο πλευρό της ΔΑΠ για να σταματήσουν οι καταλήψεις!», 28/9/2011

[22] koel.gr: «ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΑΣ, Αναδημοσίευση κειμένων από δύο σχήματα της ΕΑΑΚ»

[23] Διαβάστε στο xekinima.org: «ΚΚΕ - Θλιβεροί σαν Σταλινικοί: “ότι δεν ελέγχουμε το διαλύουμε”», 12/12/2008

[24] Διαβάστε στο xekinima.org: «Μέλη και στελέχη της ΚΝΕ, τραμπουκίζουν, βρίζουν και απειλούν μέλη του Ξεκινήματος και του ΣΥΡΙΖΑ», 12/12/2008

[25] Διαβάστε στο xekinima.org: «Τα ΕΑΑΚ και το μεγάλο φοιτητικό κίνημα του 2006-2007»

3. Δημοκρατία

μέσα από αυθόρμητες διαδικασίες του μαζικού κινήματος. Τέτοια παραδείγματα υπάρχουν πολλά μέσα από την «ελληνική» εμπειρία των τελευταίων χρόνων: **«Δεν πληρώνω», «Αγανακτισμένοι», Κινήματα Αλληλεγγύης** (όπως κοινωνικά ιατρεία, φαρμακεία κλπ) κινήματα για το **Περιβάλλον**, ενάντια στο **Ρατσισμό και το Φασισμό**, υπέρ των **Προσφύγων και Μεταναστών**, υπέρ του **γυναικείου κινήματος** και του κινήματος της κοινότητας **ΛΟΑΤ**, κοκ.

Μέσα από τις γραμμές του εργατικού και των κοινωνικών κινήματων πρέπει να δίνεται η μάχη για μεγάλους συντονισμένους αγώνες που έχουν στόχο την ανατροπή των εφαρμοζόμενων πολιτικών, αλλά και αυτών που τις εφαρμόζουν.

Ένα τμήμα της Αριστεράς έχει την αντίληψη πως είναι άλλο πράγμα η συνδικαλιστική πάλη και άλλο η πολιτική πάλη. Πρόκειται για λάθος. Η πάλη του εργατικού κινήματος είναι και συνδικαλιστική και πολιτική ταυτόχρονα – τα δύο πρέπει να είναι ενιαία και αδιαίρετα. Κάθε προσπάθεια διαχωρισμού των δύο προσφέρει τις χειρότερες υπηρεσίες στο κίνημα.

Όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, το θέμα της δημοκρατίας στην Αριστερά και στα κινήματα δεν είναι καθόλου τυπικό ζήτημα, είναι θέμα ζωτικής σημασίας.

Η βάση πρέπει να ελέγχει την ηγεσία, τις αποφάσεις και την πορεία των (πολιτικών και άλλων) οργανώσεων του κινήματος.

Η εμπειρία και πάλι του ΣΥΡΙΖΑ, μιλά από μόνη της: ο πρόεδρος του κόμματος έκανε ότι ήθελε και οδήγησε το ΣΥΡΙΖΑ στο γκρεμό με τεράστιο κόστος για το μαζικό κίνημα και την κοινωνία!

Χρειάζεται να σταθούμε κάπως αναλυτικά στο τι σημαίνει δημοκρατία σε ένα πολιτικό φορέα της Αριστεράς. Σήμερα ειδικά που η προσπάθεια να συγκροτηθεί μια «νέα Αριστερά» αναγκαστικά θα σημαίνει τη συνεργασία πολλών και διαφορετικών οργανώσεων και τάσεων της Αριστεράς, σε ένα σχήμα που θα έχει ξεκάθαρα ομοσπονδιακά χαρακτηριστικά (χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η ΛΑΕ, και παλιά, την πρώτη περίοδο της δημιουργίας του,

ο ΣΥΡΙΖΑ) η δημοκρατική εσωτερική λειτουργία θα πρέπει να περιλαμβάνει:

- **Δημοκρατία σε επίπεδο βάσης.** Απαιτούνται ανοιχτές δημοκρατικές διαδικασίες σε συντροφικό κλίμα που να επιτρέπει ελεύθερη έκφραση διαφωνιών, κριτικής και αντίλογου.

- **Χώρο στους ανένταχτους.** Το μεγάλο τεστ για κάθε ομοσπονδιακό φορέα είναι η δυνατότητα του να ελκύει κόσμο που δεν ανήκει και δεν θέλει να ανήκει σε κάποια από τις οργανώσεις/τάσεις που συναποτελούν τον κοινό, ομοσπονδιακό φορέα. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να υπάρχει χώρος έκφρασης αλλά και αντιπροσώπευσης των ανένταχτων και στις συνελεύσεις και στα συντονιστικά όργανα.

- **Δημοκρατικά συντονιστικά.** Ξεκινώντας από τη βάση, τα συντονιστικά πρέπει να είναι αντιπροσωπευτικά, δηλαδή όσες οργανώσεις της Αριστεράς συμμετέχουν στον κοινό φορέα και θέλουν, πρέπει να αντιπροσωπεύονται στα συντονιστικά. Εξίσου αν όχι περισσότερο σημαντικό όμως είναι να μπορούν οι «ανένταχοι» να έχουν παρουσία στα συντονιστικά.

- **Ποσοτώσεις.** Για είναι πραγματικά δημοκρατικά τα συντονιστικά έχει σημασία να υπάρχουν ποσοτώσεις στην εκπροσώπηση των διαφορετικών οργανώσεων και τάσεων στα όργανα.

Για παράδειγμα η μεγαλύτερη οργάνωση ή οργανωμένη τάση (στην περίπτωση, πχ, της ΛΑΕ, το πρώην «Αριστερό Ρεύμα») θα είναι σε θέση, αν δεν υπάρχουν ποσοτώσεις να ελέγχει το σύνολο σχεδόν των συντονιστικών οργάνων στα διάφορα επίπεδα (όπως έκανε ο ΣΥΝ στο ΣΥΡΙΖΑ) κι έτσι να αποκλείει όποιους επιθυμεί – είτε οργανώσεις είτε ανένταχτους. Θα μπορεί δηλαδή, αν το επιλέξει, να μετατρέψει τον κοινό φορέα σε φορέα του «Αριστερού Ρεύματος» και τους

υπόλοιπους σε δορυφόρους.

Είναι σωστό επομένως να υπάρχουν ποσοτώσεις του είδους «καμία οργάνωση/τάση δεν μπορεί να ελέγχει πάνω από το 1/3 των μελών κάθε συντονιστικού οργάνου, σε όλα τα επίπεδα», ενώ όπου υπάρχουν σημαντικοί αριθμοί ανένταχτων θα πρέπει να εκπροσωπούνται αναλογικά στα όργανα (με όριο πχ το 50%).

Όλα αυτά ασφαλώς είναι μπουσουλές – είναι κατευθύνσεις που θα πρέπει να εφαρμόζονται με προσοχή, ευελιξία και προπάντων ευαισθησία.

- **Ανακλητότητα.** Όλα τα συντονιστικά όργανα σε όλα τα επίπεδα θα πρέπει να είναι ανακλητά ανά πάσα στιγμή.

- **Όχι σε βοναπάρτες.** Κανένα άτομο ή όργανο δεν μπορεί να απολαμβάνει «βοναπαρτιστικές» εξουσίες – δηλαδή υπερεξουσίες που επιτρέπουν στους ηγέτες να κάνουν ότι θέλουν χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε συλλογικά όργανα.

Ο Α. Τσίπρας για παράδειγμα ήταν ένας βοναπάρτης ο οποίος εκλεγόταν απ' ευθείας από το συνέδριο κι έτσι ούτε καν η Κεντρική Επιτροπή δεν μπορούσε να τον ελέγχει. Σαν αποτέλεσμα έφτιαξε μια ομάδα γύρω από τον ίδιο και έκανε ότι ήθελε χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανένα. Δεκάδες χιλιάδες μέλη του κόμματος του οποίου ο Τσίπρας ήταν πρόεδρος, «ξύπνησαν» μια μέρα για να ανακαλύψουν ότι τους είχε «πουλήσει», χωρίς να είναι σε θέση να κάνουν το παραμικρό για να αλλάξουν αυτή την πραγματικότητα. Καλώντας πρόωρες εκλογές ο Τσίπρας δεν επέτρεψε στη βάση του κόμματος να εκφέρει άποψη, δεν άφησε καν την Κεντρική Επιτροπή να πάρει θέση!

- **Όχι σε ανεξέλεγκτα όργανα.** Όχι μόνο ο επικεφαλής αλλά ούτε η ΚΕ του κόμματος δεν πρέπει να είναι έξω από

τον έλεγχο της βάσης.

Οι αποφάσεις της ΚΕ πρέπει να περνούν από διαδικασίες έγκρισης των τοπικών οργανώσεων. Αν ένα ποσοστό, πχ το 1/3 των τοπικών οργανώσεων διαφωνήσει τότε θα πρέπει να καλείται έκτακτη συνδιάσκεψη. Αν το 1/3 των τοπικών οργανώσεων το ζητήσει, συγκεκριμένα, το καταστατικό θα πρέπει να προνοεί ώστε να καλείται αυτόματα έκτακτο συνέδριο στο οποίο να μπορεί να τεθεί θέμα εκλογής νέας Κ.Ε.

- **Επιλογή υποψήφιων βουλευτών.** Οι τοπικές οργανώσεις πρέπει να επιλέγουν τους υποψήφιους βουλευτές (καθώς και τη σειρά όταν αυτό απαιτείται, όπως πχ στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου) μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες σε επίπεδο οργάνωσης βάσης. Η κεντρική ηγεσία δεν πρέπει να έχει δικαίωμα παρέμβασης στη διαδικασία πέρα από το να ορίσει ένα αριθμό υποψηφίων στο 10% το πολύ 15% του συνόλου κεντρικά.

- **Συνέλευση – όχι κάληψη αντί συνέλευσης.** Οι διαδικασίες ψηφοφορίας σε όλες τις περιπτώσεις πρέπει να γίνονται με βάση τις παρουσίες στη γενική συνέλευση – η δημοκρατία δεν έχει καμία σχέση με το φαινόμενο των «κουβαλητών» που έρχονται στην κάληψη την ώρα της ψηφοφορίας χωρίς να έχουν παρακολουθήσει καθόλου τις διαδικασίες της γενικής συνέλευσης (όπως γίνονταν στο ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια).

- **Εναλλαγή.** Σε κάθε όργανο το οποίο είναι πολυμελές χρειάζονται πάντα πιο μικρά, ευέλικτα σχήματα που να αναλαμβάνουν τη διεκπεραίωση των καθημερινών ζητημάτων. Για παράδειγμα, στην περίπτωση μιας Πολιτικής Επιτροπής, πέρα από τη βδομαδιακή σύσκεψη της θα απαιτείται και η πιο τακτική, κάποια στιγμή καθημερινή, σύσκεψη μια Γραμματείας. Στη Γραμματεία αυτή θα πρέπει η

συμμετοχή να είναι αντιπροσωπευτική και να γίνεται εκ περιτροπής. Τα μέλη της να εναλλάσσονται, πχ, κάθε 3 ή 6 μήνες.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν στοιχεία που θα πρέπει να ενσωματωθούν στους κανονισμούς λειτουργίας ή το καταστατικό ενός ομοσπονδιακού αριστερού φορέα που θέλει να λειτουργεί πραγματικά δημοκρατικά, χωρίς καπελώματα, με σεβασμό στη βάση, με σεβασμό στη διαφορετικότητα των οργανώσεων και συλλογικοτήτων που τον αποτελούν και με σεβασμό, προπάντων, στον ανένταχτο κόσμο που θέλει να ελκύσει.

Υποστηρίζοντας αυτό, βέβαια, χρειάζεται η κατανόηση ότι κανένα καταστατικό από μόνο του δεν εγγυάται την πραγματική δημοκρατική λειτουργία. Χρειάζεται η ενεργή εμπλοκή των ζωντανών δυνάμεων που τον αποτελούν. Χωρίς αυτήν, ο οποιοσδήποτε κανονισμός λειτουργίας μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε νεκρό γράμμα.

4. Διεθνισμός

Η Αριστερά που δεν κατανοεί ότι η πάλη που διεξάγει πρέπει αναγκαστικά να είναι διεθνιστική θα αποδειχθεί μια χαμένη υπόθεση.

Ο διεθνισμός είναι συστατικό μέρος του μαρξισμού από την αρχή της ύπαρξής του. Αν την εποχή του Μαρξ, στα μέσα του 19ου αιώνα

ήταν απαραίτητος, πόσο μάλλον σήμερα! Κι όμως υπάρχουν σταλινικές οργανώσεις που στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης σκέφτονται «εθνοκεντρικά».

Ο διεθνισμός σήμερα είναι και πιο απαραίτητος αλλά και πιο ρεαλιστικός παρά ποτέ με δεδομένη την ταχύτητα της πληροφόρησης και της μετακίνησης καθώς και των μέσων που έχουν σήμερα οι εργαζόμενοι στα χέρια τους.

Ένα και μόνο γεγονός, οι μεγάλοι αγώνες των εργαζομένων στην Ευρώπη και διεθνώς υπέρ του ελληνικού κινήματος, με 250 διαδηλώσεις μόνο στη διάρκεια της βδομάδας του δημοψηφίσματος, δείχνουν τις δυνατότητες.

Το να νομίζει κανείς ότι μπορεί το ελληνικό κίνημα να «νικήσει» μόνο του και χωρίς την κοινή πάλη και αλληλεγγύη του εργατικού κινήματος στην υπόλοιπη Ευρώπη, αποτελεί τεράστια αφέλεια – πολύ δε περισσότερο το να πιστεύει κανείς πως η εναλλακτική σοσιαλιστική κοινωνία μπορεί να κτιστεί απομονωμένα σε μια μόνο χώρα!

Από την άλλη οι εργαζόμενοι στην υπόλοιπη Ευρώπη που παρακολούθησαν, στήριξαν και εμπνεύστηκαν από το ελληνικό εργατικό κίνημα τα προηγούμενα χρόνια, έχουν πολλά να πάρουν απ' αυτό. Όχι μόνο θετικά συμπεράσματα για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και των αντιστάσεων αλλά και «αρνητικά» όπως προκύπτουν από την υποταγή του Α. Τσίπρα. Αυτή η αμοιβαία σχέση αφορά όλους τους εργαζόμενους και όλα τα κινήματα σε όλες τις χώρες. Το ελληνικό κίνημα και η ελληνική Αριστερά μπορούν πραγματικά να γίνουν καταλύτης για όλη την Ευρώπη, αν σταθούν με συνέπεια στις αρχές της ταξικής πάλης και του κοινωνικού μετασχηματισμού και δεν υποταχθούν όπως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Διεθνισμός όμως δεν σημαίνει απλά αλληλεγγύη. Ο Μαρξισμός ξεκίνησε στα μέσα του 19ου αιώνα όχι για να χτίσει εθνικές αλλά για να κτίσει διεθνείς οργανώσεις του εργατικού κινήματος (την 1η Διεθνή με πρωταγωνιστή τον Μαρξ, τη 2η Διεθνή με τον Ένγκελς, την 3η ο Λένιν με τους Μπολσεβίκους και την 4η, μετά την καταστροφή της 3ης από τον Στάλιν, ο Τρότσκι). Αυτό είναι και σήμερα το καθήκον. Οι δυνατότητες είναι μεγαλύτερες από ποτέ.

Για μια μαζική Επαναστατική Αριστερά

Όλα τα πιο πάνω συνιστούν αυτό που με δυο λέξεις ονομάζεται Επαναστατική Αριστερά. Γιατί, τίποτα λιγότερο δεν αρκεί.

Η πρόταση που καταθέτει το «Ξ» για το χτίσιμο μιας μαζικής επαναστατικής Αριστεράς δεν αποτελεί κάποιου είδους αυτοσκοπό, ένα αφηρημένο ιδεολόγημα, στο οποίο κάποιοι μένουν δογματικά προσκολλημένοι.

Όλα όσα προτείνονται πιο πάνω, σαν πολιτικό πρόγραμμα, είναι οι απόλυτα απαραίτητες προϋποθέσεις για την έξοδο της ελληνικής κοινωνίας από το καταστροφικό τέλμα στο οποίο βρίσκεται. Όμως αυτό το πολιτικό πρόγραμμα είναι αδύνατο να εφαρμοστεί χωρίς μετωπική ρήξη με το κατεστημένο, με την εξουσία του κεφαλαίου, με την Ευρωζώνη και την ΕΕ, με το καπιταλιστικό σύστημα συνολικά. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει.

Για να δοθεί αυτή η μεγάλη μάχη με επιτυχία χρειάζεται «επικεφαλής» των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων να είναι ένας μαζικός αριστερός σχηματισμός, μια Αριστερά, που να έχει ολοκληρωμένη αντίληψη και κατανόηση των πιο πάνω προϋποθέσεων. Να έχει την αποφασιστικότητα για να κάνει

τις ιδέες πράξη και, ταυτόχρονα, την κρίσιμη μάζα που απαιτείται για να μπορέσει δώσει στην κοινωνία τις προτάσεις, κατευθύνσεις και στόχους που χρειάζονται. Γιατί αν οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς είναι μικρές, όσο σωστές και άρτια επεξεργασμένες θέσεις και προτάσεις και να έχουν δεν μπορούν να αποτελέσουν τη δύναμη που θα φέρει τις ποθούμενες πολιτικές και κοινωνικές ανατροπές.

Δυστυχώς το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ μιλούν στο όνομα της επανάστασης, έχουν αποδείξει ότι δεν μπορούν να παίξουν αυτό το ρόλο.

Η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, απελευθερώνει σήμερα μεγάλες δυνάμεις. Αυτές οι δυνάμεις όμως δεν έχουν καταλήξει, ακόμα τουλάχιστον, σε επαναστατικά συμπεράσματα, δεν διεκδικούν να αποτελέσουν τη μελλοντική μαζική επαναστατική Αριστερά που απαιτούν οι συνθήκες και που περιγράφουμε.

Αυτό δεν ισχύει μόνο για τη ΛΑΕ, που εμφανίζεται προς τα έξω κατά κύριο λόγο ως ένα «δημοκρατικό πατριωτικό μέτωπο» και που δεν τολμά να μιλήσει για κοινωνική ανατροπή και σοσιαλισμό. Ισχύει και για άλλες δυνάμεις που αυτή

τη στιγμή αποσπώνται με ταχύτητα από τον ΣΥΡΙΖΑ. Καμία απ' αυτές τις δυνάμεις δεν ισχυρίζεται ότι στοχεύει συνειδητά στη δημιουργία μιας μαζικής επαναστατικής Αριστεράς.

Αυτό πρέπει να αναγνωριστεί ως ένα έλλειμμα της σημερινής συγκυρίας! Την ίδια στιγμή, βέβαια, οι δυνάμεις που αποσπώνται από το ΣΥΡΙΖΑ είναι σε μια διαδικασία αναζήτησης – αναζήτησης του δρόμου που θα δώσει προοπτική και διέξοδο. Αυτό δημιουργεί θετικές προϋποθέσεις.

Πέρα από τις οργανωμένες δυνάμεις/τάξεις που αφήνονται «ορφανές» μετά την υποταγή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχουν χιλιάδες αγωνιστές που σαν άτομα («ανένταχτοι») προσπαθούν να κλείσουν τις πληγές τους και να προχωρήσουν μπροστά.

Οι δυνάμεις, από άποψη αριθμών, επομένως, υπάρχουν. Το ερώτημα είναι αν θα μπορέσουν να «συναντηθούν» και να καταλήξουν σε συμπεράσματα όπως αυτά που αναπτύσσονται παραπάνω. Η ευκαιρία υπάρχει και είναι ιστορική. Σε αντίθετη περίπτωση θα χαθεί πολύτιμος χρόνος και πολύτιμοι άνθρωποι που θα καταλήξουν απογοητευμένοι στα σπίτια τους.

Το τέλος ενός κύκλου, η αρχή ενός νέου

Το ελληνικό κίνημα έδωσε πολλές μάχες σε όλα τα επίπεδα στη διάρκεια των προηγούμενων χρόνων. Παρότι είχε και κάποιες επιμέρους νίκες, βασικά έχασε – και στο επίπεδο των εργατικών/ απεργιακών αγώνων και στο επίπεδο των κοινωνικών κινήματων. Ηττήθηκε στο ταξικό και κοινωνικό επίπεδο, αλλά στράφηκε στο πολιτικό επίπεδο και «σήκωσε» το ΣΥΡΙΖΑ από το 3-4% και τον ανέβασε στο 36%. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ πρόδωσε τις ελπίδες και τις προσδοκίες. Ο Α. Τσίπρας επέφερε στην πραγματικότητα την πιο μεγάλη ήττα από όλες τις ήττες που έχει δεχτεί το ελληνικό μαζικό κίνημα τα τελευταία χρόνια.

Αυτό δεν είναι ακόμα εντελώς καθαρό στην κοινωνία. Όπως είπε και ο Μαρξ στην εποχή του, η συνείδηση (το πώς σκέφτονται δηλαδή τα πλατιά λαϊκά στρώματα) πάντα υστερεί των αντικειμενικών συνθηκών.

Ο ανοδικός κύκλος του ΣΥΡΙΖΑ άρχισε την ίδια περίπου εποχή που η μεγάλη αμερικανική κρίση (που ξεκίνησε από την αγορά κατοικίας των ΗΠΑ το 2007) έβγαινε από τα σύνορα των ΗΠΑ και γινόταν διεθνής. Σήμερα ο κύκλος του ΣΥΡΙΖΑ σαν κόμμα της Αριστεράς κλείνει. Ο δε Τσίπρας σαν ηγέτης της Αριστεράς έχει τελειώσει. Στην ιστορία του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς θα περάσει σαν ένας (ακόμα) αποστάτης. Όμως η κρίση συνεχίζεται – και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και παγκόσμια. Κι αυτό θα σημαίνει νέες επιθέσεις – επιθέσεις που αυτή τη φορά θα τις θέτει σε εφαρμογή ο Τσίπρας και η κυβέρνηση του.

Μέσα σ' αυτή την περίοδο από την αρχή της κρίσης μέχρι σήμερα, πέρα από τους αγώνες και τις ήττες υπάρχει κι ένα πολύτιμο στοιχείο, που είναι η μαγιά για το μέλλον. Είναι τα

συμπεράσματα!

Συμπεράσματα τα οποία θα γίνονται πιο μαζικά όσο η κοινωνία θα βλέπει τον Τσίπρα να επιτελεί το ρόλο που επέλεξε να αναλάβει, στην υπηρεσία της άρχουσας τάξης. Πολλοί αγωνιστές της βάσης που μέχρι χτες πίστευαν στο ΣΥΡΙΖΑ θα καταλήγουν σε συμπεράσματα που αφορούν τη λειτουργία του συστήματος, τη λειτουργία και το ρόλο της ΕΕ, το πού έσφαλε ο ΣΥΡΙΖΑ, το τι Αριστερά χρειαζόμαστε! Πολύτιμα συμπεράσματα που αποτελούν οδηγό για το μέλλον! Δυστυχώς έτσι γράφεται η ιστορία του μαζικού κινήματος! Βγάζει συμπεράσματα μέσα από τις ήττες του!

Στηριγμένη πάνω σ' αυτά τα συμπεράσματα και αυτές τις χιλιάδες των αγωνιστών η Αριστερά που περιγράφουμε μπορεί να γίνει πραγματικότητα. Χρειάζεται η κατανόηση ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Ο κύκλος του Τσίπρα έκλεισε, ένας νέος κύκλος αναπόφευκτα ξεκινά. Αυτός ο κύκλος έχει τη δυνατότητα να έχει σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία της μαζικής επαναστατικής Αριστεράς. Έχουμε υποχρέωση να δώσουμε αυτή τη μάχη συνειδητά και αποφασιστικά.

Μόνο που πρέπει να βιαστούμε. Γιατί δεν υπάρχει ποτέ όριο στο πόσο αντιδραστική και βάρβαρη μπορεί να γίνει η επίθεση της άρχουσας τάξης και το καπιταλιστικό σύστημα. Το απέδειξε η δεκαετία του 1930! Το δείχνει η Χρυσή Αυγή που παραμένει 3ο κόμμα, παρότι οι ηγέτες της είναι αποδεδειγμένα (για κάθε λογικό άνθρωπο) δολοφόνοι! Το αποδεικνύει το γεγονός πως την ίδια στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές το Αιγαίο εξακολουθεί να ξεβράζει μικρά νεκρά παιδιά! Κι όμως οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, ή μία μετά την άλλη κλείνουν τα σύνορα στους πρόσφυγες και το μόνο που τις νοιάζει είναι πώς να κρατήσουν το πρόβλημα μακριά απ' αυτές...

εκδόσεις Ξεκίνημα
Νοέμβρης 2015

ΞΕΚΙΝΗΜΑ

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Κεντρικά γραφεία, Αθήνα:
Γόρτυνος 8, Κάτω Πατήσια
Τηλ.: 210-2283018-9

xekinima@hotmail.com

www.xekinima.org

www.socialistworld.net